

АННА ГАВАЛДА
ЕДИН ПОДАРЕН ДЕН

Превод от френски: Весела Шумакова, 2011

chitanka.info

Още не бях седнала, половината ми задник беше навън, а ръката на вратата, когато снаха ми вече ме напада:

— Ама какво става... Не чу ли бибиткането? От десет минути сме тук!

— Добър ден — й отговарям аз.

Брат ми се обръща. Леко намигане.

— Как си, красавице?

— Добре.

— Искаш ли да сложа нещата ти в багажника?

— Не, благодаря ти. Само тази малка чанта и роклята ми... Ще я сложа на задната седалка.

— Това ли е роклята ти? — мръщи се тя, съзирайки свития на топка парцал върху коленете ми.

— Да.

— Какво... какво е това?

— Сари.

— Виждам...

— Не, не виждаш — кротко й обръщам внимание. — Ще видиш, когато го облека.

Лека гримаса.

— Може ли да тръгваме? — губи търпение брат ми.

— Да. Всъщност, не... Ще спреш ли при арабина в края на улицата, трябва да взема нещо...

Снаха ми въздъхва.

— Какво още си пропуснала?

— Крем за козината ми.

— И го купуваш от арабина?

— О, ама аз си купувам всичко от моя Рашид! Всичко, всичко, всичко!

Тя не ми вярва.

— Така добре ли е? Може ли да тръгваме?

— Да.

— Няма ли да си сложиш колана?

— Не.

— Защо няма да си сложиш колана?

— Заради клаустрофобия — отговарям й.

И преди тя да начене любимата си тема за отхвърлянето на трансплантирани органи и болницата в Гарш^[1], добавям:

— Е, аз ще поспя малко. Грохнала съм.

Брат ми се усмихва.

— Сега ли ставаш?

— Не съм си лягала — уточнявам, прозявайки се.

Не е вярно, разбира се. Поспах няколко часа. Правя го, за да нервирам снаха си. То неизбежно се случува, впрочем. Точно това е, което обичам при нея; то неизбежно се случва.

— Къде беше пак? — измърква тя и многозначително извърта очи нагоре.

— У дома.

— Гуля ли?

— Не, играх на карти.

— На карти?!

— Да. На покер.

Тя поклаща глава. Не много. Във въздуха се разнася мирис на козметика за коса.

— Колко изгуби? — забавлява се брат ми.

— Нищо. Този път спечелих.

Оглушителна тишина.

— Може ли да знаем колко? — не устоява накрая тя и наглася слънчевите си очила от „Персол“.

— Три хиляди.

— Три хиляди! Три хиляди какво?

— Ами... евро — уточнявам наивно. — Няма да се трепаме за рубли все пак...

Аз се подхилвам свита на кълбо. Току-що бях дала материал за размисъл до края на пътя на моята малка Карин...

Чувам как зъбчатите колела на мозъка ѝ започват да се раздвижват:

„Три хиляди евро... тик-тик-тик-тик... Колко ли сухи шампоани и хапчета аспирина трябва да продаде, за да спечели три хиляди евро?... тик-тик-тик-тик... Плюс разноските, плюс патентния данък, плюс местните данъци, плюс наема ѝ и минус ДДС — то... Колко пъти ще се налага самата тя да навлича бялата си престилка, за да спечели три хиляди евро чисти? И осигуровката... Пиша осем и две наум... И

платените отпуски... правят десет, което умножавам по три... тик-тик-тик-тик-тик...“

Да. Аз се подхилвам. Залюляна от бръмченето на седана им, със заровен в сгъвката на ръката си нос и със свити под брадичката крака. Бях доста горда от себе си, защото моята снаха си е определено за цял роман.

Моята снаха Карин е завършила фармация, но предпочита да се казва медицина, значи тя е фармацевтка, но предпочита да се казва фармацевт, значи тя има санитарен магазин, но предпочита да се казва аптека.

Тя много обича да се оплаква от счетоводния си баланс по време на десерта и носи престилка на хирург, закопчана до брадата с термозалепващ етикет, на който името ѝ е написано между два сини Меркуриеви жезъла. Днес продава най-вече стягащи кремове за бедра и желатинови капсули с каротин, защото от това има по-голяма печалба, но предпочита да оповестява, че е оптимизирала парафармацевтичния си сектор.

Снаха ми Карин е доста предвидима.

Със сестра ми Лола, щом узнахме за неочаквания джакпот — така де, имаме в семейството доставчицка на кремове против бръчки, комисионерка на „Клиник“ и търговка на дребно на „Герлен“, ѝ се хвърлихме на врата като паленца. О! Какъв хубав празник ѝ бяхме подготвили този ден! Обещахме ѝ, че отсега нататък винаги ще пазаруваме при нея, и дори бяхме готови да я наричаме доктор или професор Ларио-Молину, за да ѝ станем симпатични.

Бяхме готови да се качим на влакчето за предградията, за да идем да я видим! А това е наистина нещо за Лола и за мен да се качим на влакчето до Поаси.

След булевардите на маршалите ние повече не можем да издържаме...

Е, не се наложи да се ходи чак дотам, защото в края на този първи неделен обяд тя ни хвана под ръка и ни довери, свеждайки поглед:

„Знаете ли... въз... Не бих могла да ви правя отстъпки, защото... въз... Ако започна с вас, после... е, разбирате... после аз... после, сякаш няма край, не е ли така?“ „Дори някоя дреболия ли няма да ни дадеш? — отвърна Лола през смях. — Дори мостри?“ „А, да...

отговори тя с въздишка на задоволство, да, мострите да. Няма проблем.“

Когато си тръгна, хванала здраво ръката на брат ми, за да не би той да отлети, Лола измърмори под носа си, докато им изпращаше целувки от балкона: „Ами тя нейните мостри би могла да си ги завре някъде...“

Бях напълно съгласна с нея и изтърсихме покривката, говорейки за друго.

---

[1] Парижко предградие, чиято болница е известна с грижите за тежко пострадали при пътнотранспортни произшествия. — Б.пр. ↑

По този повод сега много обичаме да я разиграваме до безкрай. Всеки път като се видим, ѝ говорим за приятелката ми Сандрин, която е стюардеса, и за отстъпките, които е в състояние да ни издейства благодарение на джоти фри магазините.

Например:

— Ей, Карин... Каква е според теб цената на регенериращия эксфолиант с витамин бе дванайсет на „Есте Лаудер“.

Тогава нашата Карин задълго се замисля. Съсредоточава се, затваря очи, представя си своята разпечатка, пресмята търговската си печалба, приспада данъците и накрая отронва:

— Четирийсет и пет?

Обръщам се към Лола:

— Спомняш ли си ти колко го плати?

— Хъм... извинете? За какво говорите?

— Твоят регенериращ эксфолиант с витамин бе дванайсет на „Есте Лаудер“, който Сандрин ти донесе оня ден?

— Какво за него?

— Колко плати?

— О, сега пък... Задаваш ми едни въпроси... Около двайсет евро, мисля...

Карин повтаря, задавяйки се:

— Двайсет евро! Регенериращият эксфолиант с витамин бе дванайсет на „Лаудер“! Сигурна ли си?

— Така мисля...

— Не, на тази цена определено е фалшификат! Сори, но са ви изиграли, момичета... Сложили са ви крем „Нивеа“ в контрабанден флакон и номерът е готов. Съжалявам, че трябва да ви го кажа — добавя тържествуваща, — но вашето нещо е боклук! Чист боклук!

Лола изглежда смазана:

— Сигурна ли си?

— Абсолютно сигурна. Наясно съм с производствените цени все пак! Тези от „Лаудер“ използват само висококачествени етерични мас...

Точно тогава аз се обръщам към сестра ми с въпроса:

— Той не е ли у теб сега?

— Кой той?

— Ами твоят эксфолиант...

— Не, не мисля... О, напротив! Може би... Чакайте, ще видя в чантата си.

Тя се връща с флакона и го подава на експертката.

Ето я как слага полукръглите си очилца и оглежда предмета под лупа. Ние я съзерцаваме мълчаливо, зяпнали я в устата, и смътно разтревожени.

— Е, докторе? — осмелява се Лола.

— Да, да, наистина е „Лаудер“... Разпознавам миризмата... А и текстурата... Продуктът на „Лаудер“ е изключително специален като текстура. Невероятно... Колко казваш, че си платила? Двайсет евро? Невероятно — въздиша Карин и прибира очилата си в тяхното кальфче, кальфчето в торбичката „Биотерм“, а торбичката „Биотерм“ в чантата „Год’с“. — Невероятно... Тази цифра може да е само производствената цена. Как искаш да се измъкнем от затрудненото положение, след като така подбиват пазара? Това е нелоялна конкуренция. Нито повече, нито по-малко. Това е... Вече няма марж тогава, те... Това наистина е нищо и никакво. Това ме депресираща, знаете ли...

И потънала в бездна от недоумение, се утешава, бъркайки дълго захарта на дъното на безкофеиновото си кафе без захар.

В момента най-трудното е да запазим хладнокръвие до кухнята, но щом най-после сме в нея, започваме да хихикаме като разгонени глупачки. Ако майка ни мине оттам, се натъжава: „Колко сте подли двете...“, а Лола отговаря засегната: „Ъъ... моля за извинение... Тази гадост ми струва седемдесет и два кинта!“ После прихваме отново и се превиваме от смях над миялната.

— Добре, с всичкото, което си спечелила тази нощ, би ли се включила в разходите за бензина по изключение...

— За бензина. И за пътната такса — казвам, разтривайки носата си.

Не ги виждам, но отгатвам, че тя се усмихва леко и доволно, а двете ѝ ръце са поставени добре опънати върху стиснатите колене.

Аз се извивам, за да извадя едра банкнота от дънките си.

— Зарежи това — казва брат ми.

Тя изквичаваша:

— Но, ъъ... Ама, Симон, не разбирам, защо...

— Казах, нарежи — повтаря брат ми, без да повишава тон.

Тя отваря уста, затваря я, повъртява се малко, отваря уста отново, чисти нещо несъществуващо от бедрото си, докосва пръстена си със сапфир, намества го отново, оглежда маникюра си, кани се да каже нещо... млъква окончателно.

Намирисва на разправия. Затвори ли си тя устата, означава, че са се карали. Затвори ли си тя устата, означава, че брат ми е повишил тон.

Това е толкова рядко...

Брат ми не се нервира никога, не говори лошо никога за никого, не познава злия умисъл и не съди ближния си. Брат ми е от друга планета. От Венера може би...

Ние го обожаваме. Ние го питаме: „Ама как успяваш да бъдеш толкова спокоен?“ Той вдига рамене: „Не знам.“ Ние продължаваме с питанките: „Никога ли не ти се иска да се поотпуснеш понякога? Да казваш много незначителни, много посредствени неща?“

„Но за това имам вас, красавици мои...“ — отговаря ни с ангелска усмивка.

Да, ние го обожаваме. Всички го обожават впрочем. Бавачките ни, учителките му, професорите, колегите му от офиса, съседите му... Всички.

Когато бяхме малки, се излягахме на мокета в неговата стая, слушахме плочите му и си крадахме целувки, докато той ни пишеше домашните, а ние се забавлявахме да си представяме нашето бъдеще. Предричахме му: „Толкова си кротък, че ще се оставиш да ти се лепне някоя досадница.“

Бинго.

Добре мога да си представя защо са се карали. Вероятно заради мен. Бих могла да възпроизведа разговора им точно до въздишка.

Вчера следобед попитах брат ми дали може да ме вземе. „Що за въпрос...“ — обиди се той любезно по телефона. После мацето сигурно е изпаднало в криза, това ще ги накара да се отклонят много. Брат ми трябва да е вдигнал рамене и тя е добавила: „Ама, скъпи... за Лимузен... през площад «Клиши» не е съвсем напъряко, доколкото знам...“

Наложило му се е да се насили, за да прояви твърдост, после са си легнали сърдити и тя е спала в хотел „Обърнат гръб“.

Станала е с лошо настроение. Повторила е пред кафето си от биоцикория: „Все пак твоята сестра лентяйка можеше да стане и да се

домъкне дотук... Определено не се е претрепала от бачкане, нали?“

Той не е реагирал. Продължил е да изучава картата. Тя е отишла да се муси в банята си модел „Кауфман & Броуд“ (спомням си първото ни посещение... Тя, с нещо като ешарп от бледолилав муселин около врата, обикаля покрай зелените си растения и коментира своя Малък Трианон с бълбукане в гърлото: „Тук е кухнята... практична. Тук трапезарията... гостоприемна. Тук салонът... модулируем. Тук стаята на Лео... игрова. Тук мокрото помещение... необходимо. Тук банята... двойна. Тук нашата стая... светла. Тук...“ Останахме с впечатлението, че иска да ни я продаде. Симон ни беше изпратил до гарата и когато се разделяхме, му казахме пак: „Къщата ти е хубава...“ „Да, практична е“ — повтори той и поклати глава. Нито Лола, нито Венсан, нито аз не проронихме и дума по обратния път. Всички бяхме малко тъжни и, всеки в своя ъгъл, вероятно си мислехме за едно и също нещо: бяхме изгубили големия си брат и животът ще бъде значително по-труден без него...), после тя трябва да е погледнала часовника си поне десет пъти между тяхната резиденция и моя булевард, пухтяла е на всички светофари и когато най-после е натиснала клаксона — защото точно тя е натиснала клаксона, сигурна съм, — аз не ги чух.

Каква голяма беда.

Мили мой Симон, съжалявам, че те карам да търпиш това... Следващия път ще се организирам по друг начин, обещавам ти. Ще се оправям по-добре... Ще си лягам рано. Вече няма да пия. Няма да играя на карти.

Следващия път ще бъда по-силна, да знаеш... Ами да. Ще открия някой. Някое добро момче. Бяло. Единствен син. Някой, който има шофьорска книжка и екологична „Тойота“ на раница.

Ще си хвана някой, който работи в пощата, защото нейният баща се труди в пощата и си отработва двацет и осемте часа, без да боледува. И непушач. Именно това уточних във формуляра си за запознанства в сайта Мистик. Не ми ли вярваш? Ами ще видиш. Защо се хилиш, идиот такъв?

Така няма да ти досаждам повече в събота сутрин, за да ида на село. Ще кажа на моя скъп любим от телеграфо-пощенската служба: „Ей! Любими мой! Ще ме заведеш ли на сватбата на братовчедка ми с прекрасния си джипис, който обхваща дори Корсика и отвъдморските територии на Франция?“ — и хоп! — въпросът ще е уреден.

И защо се смееш глупаво сега? Мислиш, че не съм достатъчно оправна, за да се справя като другите? Да си хвана някой послушко със светлоотразителна жилетка и стикер на „Ниглоленд“^[1]. Някой годеник, за когото ще купувам боксерки „Целио“ през обедната си почивка? О, да... Само като си помисля за това, вече започвам да се вълнувам... Симпатяга. Пряк. Скромнен. Снабден с батерии и с книжка от Спестовна каса.

И който никога няма да досажда. И който няма да мисли за нищо друго, освен да сравнява цените по рафтовете с тези от каталога, и ще докладва: „Не се тревожи, скъпа, разликата между «Касто» и «Лероа Мерлен»^[2] в действителност е само в обслужването...“

И ще минаваме винаги през сутерена, за да не цапаме антрето. И ще оставяме обувките си в началото на стъпалата, за да не цапаме стълбището. И ще бъдем приятели със съседите, които ще бъдат толкова симпатични. И ще имаме масивно барбекю и децата ще имат късмет, защото кварталът ще бъде напълно безопасен, както пояснява моята снаха, и ще...

О, какво блаженство!

Беше прекалено ужасно. Заспах.

[1] Малък развлекателен парк в Северна Франция; в случая има игра на думи и намек за глупост. — Б.пр. ↑

[2] „Касторама“ и „Лероа Мерлен“ — верига магазини предимно за строителни материали. — Б.пр. ↑

Разсъних се на паркинга на някаква бензиностанция близо до Орлеан. Абсолютно ошашавена. Замайна и олигавена. Беше ми трудно да си отворя очите и усещах косата си учудващо тежка. Впрочем дори я опипах, за да се уверя, че наистина е коса.

Симон чакаше пред касите. Карин си поправяше грима.

Аз заставах на пост пред автомат за кафе.

Трябваша ми поне трийсет секунди, за да разбера, че мога да си взема чашката. Изпих го неподсладено и неуверено. Изглежда, бях сбъркала бутона. Това капучино май имаше лек вкус на домати, а?

Уф! Денят ще бъде ужасно дълъг.

Отново се качихме в колата, без да продумахме. Карин извади мокра кърпичка със спирт от куфарчето си за тоалетни принадлежности и си дезинфекцира ръцете.

Карин винаги си дезинфекцира ръцете, когато излиза от обществено място.

Отстоява хигиената.

Защото Карин вижда микробите.

Тя вижда косматите им крачета и отвратителната им уста.

Затова никога не използва метрото Впрочем. Не обича също и влаковете. Не може да се въздържа да не мисли за хората, които са си слагали краката на седалките и лепили нечистотиите от носа си под ръкохватките.

Тя забранява на децата си да седат на пейка или да докосват перилата на стълбите. На нея ѝ е трудно да ги води в градинката. На нея ѝ е трудно да ги слага на пързалка. На нея ѝ е трудно с таблите в „Макдоналдс“ и ѝ е много трудно с размяната на картите с покемони. Нея я убиват колбасарите, които не носят ръкавици, и малките продавачки, които нямат щипци, за да ѝ подадат кроасана. Тя страда заради съвместните училищни закуски и ходенето на басейн, където всички хлапета се хващат за ръка и си разменят гъбични инфекции.

За нея да се живее, е изтощително занимание.

Мен много ме притеснява тази история с дезинфектиращите мокри кърпички.

Винаги да възприемаш другия като торба с микроби. Винаги да му гледаш ноктите, докато му стискаш ръката. Винаги да внимаваш. Винаги да се криеш зад ешарпа си. Винаги да предупреждаваш децата си за съществуването на опасност.

Не пипай! Това е мръсно.

Махни си ръцете оттам!

Не подейвай!

Не излизай на улицата!

Не сядай на земята или ще ти залепя един!

Винаги да си миеш ръцете. Винаги да си миеш устата. Винаги да пишкаш в равновесие на десет сантиметра над отвора на тоалетната чиния и да целуваш, без да докосваш с устни. Винаги да преценяваш майките по цвета на ушите на техните хлапета.

Винаги.

Винаги да преценяваш.

Тая работа изобщо не мирише на хубаво. Впрочем в семейството на Карин бързо-бързо станаха откровени наред храненето и заговориха за арабите.

Бащата на Карин, вика им арабески.

Той казва: „Аз плащам данъци, за да правят арабските по десет деца.“

Той казва: „Аз бих ги хвърлил тия в някой кораб и бих торпилрал всичката тая гад...“

Той обича да казва също: „Франция е страна на социално слаби и на такива дето за нищо не ги бива. Всички французи са тъпанари.“

И често той завършва така: „Аз работя първите шест месеца за семейството си и другите шест месеца за държавата, така че да не ми говорят за бедни и безработни, бе! Аз работя един на всеки два дни, за да може Мамаду да запложда десетте си негърки, така че нека не си позволяват да ми изнасят уроци по морал!“

Мисля си за един обяд в частност. Не обичам да си спомням за него. Беше за кръщенето на малката Алис. Бяхме се събрали у родителите на Карин близо до Льо Ман.

Нейният баща е управител на „Казино“ (консервите грах, не игрално) и щом го зърнах в края на павираната му алея между художествено обкования му осветителен стълб и красивото му „Ауди“, наистина разбрах смисъла на думата самодоволен. Смесицата от глупост и високомерие. Непоклатимото самодоволство. Небесносиният кашмир, опънат върху дебелия корем, и странният начин — толкова сърдечен — да ви протяга ръка, мразейки ви вече.

Срамувам се, мислейки за този обяд. Срамувам се и не съм единствената. Лола и Венсан също не се гордеят, предполагам...

Симон не беше там, когато разговорът се изроди. Беше в градината и строеше къщичка на сина си.

Той сигурно е свикнал. Положително знае, че е по-добре да се отдалечиш от дебелака Жако, когато започне да говори каквото му е на сърце.

Симон е като нас: не обича караниците в края на гощавките, бои се от сблъсъците и избягва конфликтните взаимоотношения. Той твърди, че това е зле използвана енергия, а силите трябва да се пазят за по-интересни битки. Хората като тъста му са предварително изгубени битки.

Когато му говорят за надигането на крайната десница, той поклаща глава: „Хайде де... Това е тинята на дъното на езерото. Това е неизбежно, това е нормално. Да не го пипаме, може да го накараме да се изкачи на повърхността.“

Как понася въпросните семейни обеди? Как успява да помага на тъста си да подстригва живия плет?

Той мисли за къщичките на Лео.

Той мисли за момента, когато ще хване малкото си момче за ръка и ще потъне с него в тихите дъбрави.

Срамувам се, защото онзи ден ние се снишихме.

Ние пак се снишихме. Не реагирахме на приказките на побеснелия бакалин, който никога няма да вижда по-далече от носа си.

Ние не му възразихме. Не станяхме от масата. Продължихме да дъвчем бавно всеки залък, задоволявайки се да мислим, че този тип е кретен, и силно придърпвахме всичките си дрехи, за да се опитаме да покажем все пак някакво достойнство.

Какви мизерници сме. Толкова страхливи, толкова страхливи...

Защо сме такива и четиримата? Защо хората, които викат по-силно от другите, ни впечатляват? Защо агресивните хора ни смуцават?

Какво не ни е наред на нас? Къде свършва доброто възпитание и къде започва мекушавостта?

Често сме го обсъждали. Толкова много сме се разкайвали пред корички пица и импровизирани пепелници. Не се нуждаем от никого, за да ни натиска по тила. Достатъчно сме големи, за да го превиваме

сами, и какъвто и да е броят на празните бутилки, винаги достигаме до едно и също заключение: ако сме такива — мълчаливи и решителни, но винаги безпомощни пред тъпанарите, то е тъкмо защото нямаме никакво доверие в себе си. Ние не обичаме себе си.

Не лично, имам предвид.

Ние не се смятаме за толкова важни.

Не достатъчно, за да пръскаме слюнки върху елека на бай Молину. Не достатъчно, за да повярваме и за секунда, че нашите кански писъци биха могли да пренасочат кривата на неговите мисли. Не достатъчно, за да се надяваме, че реакциите ни на отвращение, хвърлените върху масата салфетки и съборените ни столове биха могли да променят по някакъв начин каквото и да било в развитието на света.

Какво ли би си помислил този порядъчен данъкоплатец, като ни види да се вълнуваме така и да напускаме жилището му с гордо вдигната глава? Той просто щеше да досажда на жена си цялата вечер, повтаряйки:

„Какви тъпаци. Не, ама какви тъпаци. Не, ама наистина, какви тъпаци...“

Защо да налагаме това на нещастната жена?

Кои сме ние, за да разваляме празника на двацет човека?

Може също така да се определи, че това не е страхливост. Може също така да се допусне, че това е мъдрост. Да се допусне, че ние умеем да отстъпваме. Че ние не обичаме да стъпваме в лайната. Че ние сме по-честни от всичките хора, които се вълнуват непрекъснато, но от това няма никаква полза.

Да, ние така се ободряваме. Като си припомним, че сме млади и вече твърде прозорливи. Че ние сме на разстояние хиляди лакти над мравуняка и глупостта не ни засяга толкова много. Ние ѝ се присмиваме. Ние имаме нещо друго. Ние имаме нас. Ние сме богати другояче.

Достатъчно е да се вгледаме в себе си.

Има куп неща в главите ни. Куп неща, които са много далеч от тези расистки бълбукания. Има ги музиката и писателите. Пътища, ръце, бърлоги. Крайчета падащи звезди, прерисувани върху разписки от дебитната карта, откъснати страници, щастливи спомени и ужасни спомени. Песни, припеви на върха на езиците ни. Съхранени

съобщения, зашеметяващи книги, мечета със сантиментална стойност и издраскани плочи. Детството ни, уединенията ни, първите ни трепети и първите ни планове за бъдещето. Всичките часове наблюдения и всичките приятелски жестове. Акробатичните трикове на Бъстър Кийтън. Писмото на писателя и преводача Арман Робен до Гестапо и стиховете на интересувания се от психоанализа Мишел Лерис. Сцената от филма „Мостовите на Медисън“, когато Клинт Истууд се обръща и казва: „Oh... and don't kid yourself Francesca...^[1] и онази, в която Никола Карати от филма «Най-хубавите години» насърчава подложените си на мъчения болни на процеса на техния палач. Баловете по повод 14 юли във Вилие. Миризмата на дюли в мазето. Нашите баба и дядо, сабята на господин Расин, бляскавата му броня от детската книга на карикатуриста Томи Унгер, фантазмите ни на провинциалисти и будуванията ни за изпити. Дъждобранът на госпоица Жан, когато тя се качва на мотора зад Гастон от хумористичния комикс на Андре Франкин. «Пасажерите на вятъра» от Франсоа Буржон и първите редове от книгата на Андре Горц към жена му (заедно с която се самоубил), които Лола ми прочете снощи по телефона, след като пак цял час се бяхме подигравали с любовта: «Ти ще станеш на осемдесет и две години. Ти се смали с шест сантиметра, тежиш само четирийсет и пет кила и си все така красива, чаровна и привлекателна.»

Марчело Мастрояни в «Очи черни» и роклите на Кристобал Баленсиага. Миризмата на прах и сух хляб за конете, вечер, когато слизахме от автобуса. Семейство Лалан в техните работилници, разделени от градина. Нощта, когато пребоядисахме улица «Вертю», и онази, когато пъгнахме кожа от херинга под терасата на ресторанта, където работеше глупакът с тефлоновия тиган. И пътуването, когато се бяхме изтегнаели върху кашони в задната част на някаква камионетка, докато Венсан ни прочете на висок глас «Установеното» от Робер Ленхар. Физиономията на Симон, когато чу Бьорк за пръв път в живота си, и Монтеверди на паркинга на развлекателния център «Макумба».

Всички тези глупости, всички тези угризения и сапунените ни мехури на погребението на Лолиния кръстник...

Пропадналите ни любовни връзки, скъсаните ни писма и приятелите ни по телефона. Паметните нощи, манията всичко и винаги

да пренасяме в другото жилище и този или тази, които утре ще блъснем, хукнали след автобус, който няма да ни дочака.

Всичко това и още повече.

Достатъчно, за да не си погубим душата.

Достатъчно, за да не опитваме да спорим с тъпащи.

Да пукнат дано.

Те ще пукнат при всички случаи.

Те ще пукнат сами, докато ние ще бъдем на кино.

Ето какво си казваме, за да се утешим, че не си тръгнахме онзи ден.

Припомняме си също така, че всичко — привидното безразличие, съдържаността, слабостта също, това е по вина на нашите родители.

По тяхна вина или благодарение на тях.

Защото точно те ни научиха да обичаме книгите и музиката. Точно те ни говореха за друго и ни караха да гледаме по друг начин. По-високо, по-далече. Но пак те забравиха да ни дадат увереност. Те мислеха, че тя ще дойде от само себе си. Че сме готови донякъде за живота, а комплиментите ще ни похабят егото.

Грешка.

Тя не дойде никога.

И ето ни сега. Върховни смотаняци. Безмълвни пред нерваците с нашите пропуснати подвизи и със смътното ни желание за повръщане.

Прекалено много жълт крем може би...

Един ден, спомням си, бяхме семейно на плаж близо до Хосегор — а беше рядкост да бъдем семейно някъде, защото Семейството с главно С никога не е било точно за нас — нашият пап (нашият татко никога не искаше да му викаме татко и когато хората се учудваха, отговаряхме, че е заради май шейсет и осма. Много ни харесваше като обяснение, «май 68-а» беше като таен код, беше все едно да кажеш «Защото той идва от планетата Зорг»), та нашият пап, значи, трябва да е вдигнал нос от книгата си и каза:

«Деца, виждате ли този плаж?»

(Кот д'Аржан, разбирате ли за какъв плаж става дума?)

Е, добре, знаете ли какво сте вие за цялата вселена?

(Да! Лишени от пирожки!)

Вие сте песъчинка. Точно тази песъчинка там. Нищо повече.“

Ние му повярвахме.
Толкова по-зле за нас.

---

[1] Не се самозалъгвай, Франческа... (англ.). — Б.пр. ↑

— На какво мирише? — осведомява се Карин.

Точно размазвах пастата на госпожа Рашид по краката си.

— Ама какво... какво е това чудо?!

— Не знам. Мисля, че е мед или карамел, смесен с восък и разни треви...

— Какъв ужас! Определено е отвратително. И ти го правиш това тук?

— Наистина съм принудена... Няма да ходя там така. Като някое йети.

Моята снаха се обърна и въздъхна.

— Внимавай за седалките все пак... Симон, изключи климатика, за да си отворя прозореца.

— ... Моля те — добавих през зъби.

Госпожа Рашид беше опаковала дебелия „локум“ във влажна кърпа. „Ила да ма видиш следващ път. Ила да ма видиш, та да се погрижа за теб. Та да се погрижа за мънинката ти любовна градинка. Ша видиш какъв ша бъди твоя мъж, като ти махна всичко, той ша бъди като луд с теб и ти ша можеш да му поискаш всичко, което пожелаеш...“ — ме беше уверила тя с намигване.

Усмихнах се. Не много широко. Бях накапала ръкохватката и жонглирах с хартиените си кърпички. Каква каша.

— И ще се обличаш в колата също така?

— Ще спрем малко преди... А, Симон? Нали ще ми намериш някое пътче?

— Кое то мирише на лешници?

— Надявам се!

— А Лола? — пита пак Карин.

— Лола, какво?

— Тя ще идва ли?

— Не знам.

— Ти не знаеш? — подскача тя.

— Не. Аз не знам.

— Невероятно... С вас човек никога не знае. Винаги едно и също. Винаги голямата артистична мъглявина. Не можете ли да се организирате малко от време на време? Поне стриктния минимум?

— Чух се с нея вчера по телефона — казах сухо. — Не беше много във форма и не знаеше още дали ще идва.

— Не се учудвам...

О, колко не обичах този снизходителен тон...

— Какво не те учудва? — скръцнах аз.

— О, хайде! Нищо. Нищо не ме учудва повече с вас! А и ако Лола е така, това си е пак по нейна вина. Тя точно това искаше, нали? Тя все пак има дарбата да се подлага на невъзможни мъки. Как може такава нещо...

Наблюдавах в огледалото за задно виждане как челото на Симон се сбръчква.

— И така, онова, което аз мога да кажа, нали...

Да. Точно. Онова, което ти можеш кажеш, нали...

— Проблемът с Ло...

— Стоп — избухвам, преди да е довършила, — стоп! Не съм спала особено много... Някой друг път.

Тя си придаде измъчен вид:

— Във всеки случай човек никога не може да каже нещо в това семейство. Щом направи и най-малката забележка, другите трима се стоварват върху ви с насочен към гърлото нож, смешна работа.

Симон потърси погледа ми.

— А това теб те кара да се усмихваш, значи? Това ви кара да се усмихвате и двамата! Това определено е нищо и никакво... Детинщина. Човек може все пак да има мнение, нали? Понеже вие не искате нищо да чувате, човек не може нищо да ви каже и понеже никой никога не казва нищо, вие се извисявате над всяка критика. Вас никога не ви обсъждат. Аз ще ви кажа какво мисля за това...

Обаче на нас не ни пука какво мислиш ти, скъпа моя!

— Аз мисля, че този ви протекционизъм, този маниер „ние сме едно цяло, а вие вървете по дяволите“ не ви прави услуга. Това изобщо не е градивно.

— Но кое е градивно на този свят, мила ми Карин?

— О, и това също, милост. Спрете за малко с вашата философия на разочаровани Сократовци. Трогателно е на вашата възраст. Я ми кажи, ти свърши ли с твоя маджун, защото това чудо наистина е отвратително...

— Да, да... — успокоих я, търкаляйки топката по тънките си бели прасци. — Почти приключих.

— И не слагаш ли крем после? В момента порите ти са раздразнени, трябва да ги рехидратиращ сега, иначе ще ти се появят червени петна до утре.

— По дяволите, нищо не си взех...

— Ти нямаш ли някакъв защитен крем?

— Не.

— Нито дневен крем?

— Не.

— Нито нощен крем?

— Не.

— Ти нямаш нищо?

Тя беше ужасена.

— Напротив. Имам четка за зъби, паста, парфюм, презервативи, очна спирала и тубичка розов балсам за устни „Лабело“.

Тя беше потресена.

— Това ли е всичко, което имаш в тоалетната си чантичка?

— Тъъ... Това е в чантата ми. Нямам тоалетна чантичка.

Тя въздъхна, започна да рови в куфарчето си за тоалетни принадлежности и ми подаде голяма бяла туба.

— Ето, сложи си това все пак...

Казах ѝ благодаря с искрена усмивка. Тя беше доволна. Супер досадна е, вярно, но много обича да доставя удоволствие. Може да ѝ се признае това качество все пак...

А и не обича да оставя порите раздразнени. Направо ѝ късат сърцето.

След малко тя добави:

— Гаранс?

— Ммм...

— Знаеш ли кое смятам за ужасно несправедливо?

— Маржовете на Марион...

— Ами това, че ти все пак ще бъдеш красива. Само с малко блясък на устните и с лек „Римел“ на очите ще бъдеш красива. Мъчно ми е да ти го кажа, но е истината...

Не можех да дойда на себе си. Случваше се за първи път от години да ми каже нещо мило. Почти щях да я целуна, но тя веднага ме укори:

— Ей! Така ще ми изхабиш цялата туба! Това не е „Л’Ореал“, да ти кажа.

Това си е моята Карин едно към едно... От страх да не я хванат на местопрестъплението по време на проява на слабост, не пропуска да те жилне леко, след като те погали.

Жалко. Лишава се от толкова много хубави моменти. Щеше да бъде хубав момент за нея, ако се бях хвърлила на врата ѝ без предупреждение. Голяма целувка пред хората между два камиона... Но не. Тя винаги трябва да развали всичко.

Често си казвам, че би трябвало да я взема на стаж у нас за няколко дни, за да я науча как се живее.

За да свали тя най-после гарда, да се отпусне, да махне престилката и да забрави за миазмите на другите.

Натъждавам се, като знам, че е такава, пристегната в предразсъдъците си и неспособна на нежност. И после си спомням, че е била отгледана от безгрижните Жак и Франсин Молину в дъното на улица без изход в жилищно предградие на Льо Ман, и решавам, че като се вземе всичко предвид, тя не се справя толкова зле...

Примирието не трая дълго и Симон отнесе калая:

— Не карай толкова бързо. Заклучи ни, приближаваме пункта за плащане. Какво е пък това радио? Аз не казах двайсет километра в час все пак. Защо намали климатика? Внимавай, мотористи. Сигурен ли си, че си взел точната карта? Може ли да прочетем таблата, ако обичаш? Колко глупаво, бензинът сигурно беше по-евтин там... Внимавай на завоите, нали виждаш, че си правя ноктите! Ама... Нарочно ли го правиш или какво?

Виждам тила на брат ми в кухнята на неговата облегалка за глава. Красивият му изправен тил и късо подстриганата коса.

Питам се как понася това и дали понякога не мечтае да я завърже за дърво и да потегли като вихър.

Защо тя му говори толкова лоши неща? Знае ли поне към кого се обръща? Знае ли, че седящият до нея мъж беше бог на умалените модели? Ас на конструктора „Мекано“? Гений на „Лего Систем“?

Едно търпеливо момченце, което употреби няколко месеца, за да построи страхотна планета със сух мъх вместо пръст и грозни зверчета, направени от среда на хляб, увити в паяжина?

Упорито момченце, което участваше във всички конкурси и ги печелеше почти всички: „Нескуик“, „Овомалтин“, „Бейбибел“, „Каран д'Аш“, „Келогс“ и клуб „Мики“?

Една година неговият пясъчен замък беше толкова красив, та членовете на журито го дисквалифицираха, обвинявайки го, че са му помогнали. Той плака целия следобед и на дядо ни се наложи да го заведе в сладкарница на палачинки, за да го утеши. Там последователно изпи три купи с ябълково вино.

Първото му напиване.

Осъзнава ли тя, че добричкото кученце, което е неин съпруг, носи ден и нощ, и то месеци наред, червено сатенено наметало на Супермен, което той сгъваше съвестно в ученическата си чанта всеки път щом минаваше отгатък желязната ограда на училището? Единственото момче, което умееше да поправя копирната машина на кметството? И също така единственото, което някога е видяло кюлотите на Милен Кароа, дъщерята от месарницата „Кароа и синове“. (Не беше посмял да ѝ каже, че това не го интересуваше чак толкова.)

Симон Ларио, сдържаният Симон Ларио, който винаги си живееше спокойно — красиво и без да досажда на никого.

Който никога не беше се търкалял на земята, който никога нищо не беше изисквал, който никога не беше се оплаквал. Който изкара успешно подготвителните си класове и влезе в Минния институт, без да се мъчи и без лекарството за високо кръвно „Тенормин“. Който не пожела да отпразнува това и се изчерви до ушите, когато директорката на лицеза „Стендал“ го целуна на улицата, за да го поздрави.

Същото голямо момче, което може да се смее глупаво в продължение на двамайсет минути по часовник, когато дърпа някой джойнт, и което знае всички траектории на всички кораби от „Междузвездни войни“.

Аз не казвам, че е светец, аз казвам, че е повече от това.

Тогава защо? Защо се оставя така да го настъпват? Мистерия. Хиляди пъти съм искала да го разтърся, да му отворя очите и да го помоля да удари с юмрук по масата. Хиляди пъти.

Един ден Лола опита. Той я натири и ѝ отвърна с думите, че това си е неговият живот.

Това е вярно. Това си е неговият живот. Но това натъжава нас.

Това е глупаво впрочем. И така си имаме достатъчно работа в собствените си лехи...

Той говори най-много с Венсан. Заради Интернет. Непрекъснато си пишат, изпращат си тъпи шеги и адреси на сайтове за плочи, втора ръка китари или любители на макети. Така Симон си откри някакъв супер приятел в Масачузетс, с когото си разменя снимки на корабите с дистанционно управление. Той се казва Cecil (Сисъл) W. (Дабъл ю) Thurlington (Търлингтън) и живее в голяма къща на остров Марта'с Винярд.

На нас с Лола това ни се струва супер шик... Марта'с Винярд?... „Люлката на семейство Кенеди“, както казват в „Пари мач“.

Мечтаем си да хванем самолета и да се приближим до частния плаж на Сисъл, крещейки: „Youhou! We are Simon's sisters! Darling Cecile! We are so very enchanted!“^[1]

Представяме си го с морскосин блейзер, памучен пуловер с цвят стара роза на раменете и ленен панталон в кремаво. Истинска реклама на „Ралф Лорън“.

Когато заплашим Симон с такъв позор, той леко се нервира.

— Човек ще каже, че го правиш нарочно! Пак се намазах отстрани!

— Ама ти все пак колко слоя си слагаш? — осведомява се той най-накрая.

— Три.

— Три слоя?

— Основата, цвета и фиксатора.

— Ааа...

— Внимавай, ама предупреждавай ме, когато спираш!

Той повдига вежди. Не. Извинявайте! Само една вежда.

За какво мисли, когато повдига така дясната си вежда?

Хапнахме жилав сандвич на една отбивка на магистралата. Противно нещо. Аз препоръчах горещо по-скоро някое ядене от менюто за деня в крайпътен ресторант, обаче те не „умеят да мият салатата“. Вярно. Забравих. Значи три вакуумирани сандвича. (Много по-хигиенично.)

„Това не е хубаво, но поне човек знае какво яде!“

Въпрос на гледна точка.

Седнахме отвън до боклукчийските кошове. Чуваха се „брррръм“ и „бррррум“ на всеки две секунди, но исках да изпуша една цигара, а Карин не понасяше миризмата на тютюн.

— Трябва да отида до тоалетната — съобщи тя, придобивайки измъчен вид. — Тук сигурно няма да е особено луксозно...

— Защо не отидеш в храстите? — попитах я.

— Пред всички? Ти си луда!

— Трябва само да се отдалечиш малко. Ще дойда с теб, ако искаш...

— Не.

— Защо не?

— Ще си изцапам обувките.

— О... но... Какво ще стане за три капчици?

Тя стана, без да благоволит да ми отговори.

— Знаеш ли, Карин — заявих тържествено, — в деня, когато ще предпочетеш да се изпишкаш в храстите, ще бъдеш много по-щастлива.

Тя си взе хартиените кърпички.

— Всичко е наред, благодаря ти.

Аз се обърнах към брат ми. Той гледаше втренчено полята с царевица, сякаш се опитваше да преброи всеки кочан. Не изглеждаше особено във форма.

— Как си?

— Добре съм — отговори, без да се обърне.

— Не изглежда така...

Той си разтриваше лицето.

— Уморен съм.

— От какво?

— От всичко.

— Ти? Не ти вярвам.

— И все пак е вярно...

— Нещо в бачкането ли?

— Бачкането ми. Животът ми. Всичко.

— Защо ми казваш това?

— Защо да не ти го кажа?

Той отново беше с гръб към мен.

— Ей! Симон! Ама какъв е този номер сега? Хей, нямаш право да говориш така. Ти си героят на семейството, напомням ти го!

— Ами точно... Героят е уморен.

Това ме изненада. За пръв път го виждах да се носи по течението.

Ако Симон започнеше да се съмнява, тогава ние закъде сме?

Точно в този момент си казвам, че това е чудо, и добавям, че не ме удивлява, и целувам светеца покровител на братята и сестрите, който бди над нас от... скоро ще станат трийсет и пет години, и който не се спря, добрият човек. Мобилният му звънна.

Беше Лола, която в крайна сметка се беше решила и го попита дали може да мине да я вземе от гарата на Шатору.

Самочувствието веднага се възвърна. Той пхна мобилния в джоба си и ми поиска цигара. Карин се върна, лъскайки се до лактите. Припомни му точния брой жертви на рака на... Той махна леко с ръка, сякаш искаше да изгони някаква муха, и тя се отдалечи, покашляйки.

Лола щеше да дойде. Лола щеше да бъде с нас. Лола не ни беше изоставила и останалият свят можеше просто да изчезне.

Симон си сложи слънчевите очила.

Той се усмихваше.

Неговата Лола беше във влака...

Има нещо специално между тях двамата. Първо, те са най-близо един до друг, осемнайсет месеца разлика, и после наистина бяха прекарвали детството си заедно.

Най-големите изпълнения бяха винаги техни. Лола имаше неударимо въображение, а Симон беше послушен (вече...), те избягаха, те се изгубиха, те се биха, те се измъчваха и се помиряваха. Мама разказва как Лола го дразнела непрекъснато, винаги ходела да му досажда в неговата стая, като му дърпала книгата от ръцете или ритала плеймобилите му. Сестра ми не обича да ѝ припомнят въпросните военни подвизи (струва ѝ се, че я слагат в един кюп с Карин!), ето защо нашата майка се чувства задължена да коригира стрелбата и да добави, че тя винаги е била навита да се движи, да покани всички хлапета наоколо и да измисля купища нови игри. Даже била като готина ръководителка на скаути, която бълвала по хиляда идеи в минута, и бдяла над големия си брат като страхлива квачка. Приготвяла му негодната за ядене храна за динозаври глублибулга със заместител на шоколад и ходела да го търси сред неговите „Лего“, когато щели да започват анимационните филмчета с Голдорак или Албатор.

Лола и Симон са преживели Великата Епоха. Онази на Вилие. Когато всички сме живели в най-отдалечената част на провинцията и родителите ни са били щастливи заедно. За тях светът започвал пред къщата и свършвал в края на селото.

Те заедно са духвали пред бикове, които не са били такива, и са посещавали истински къщи с призраци.

Те са звънели на звънеца на леля Маржевал, докато тя съвсем не изперкала, и са унищожили капаните, те са пикали в коритата за пране, намерили са порнографските списания на учителя в началното училище, крали са фишеци, палили са фойерверки и са ловили котенцата, които някакъв гадняр затворил живи в найлонов чувал.

Бум. Седем котенца с един удар. Колко ли е бил доволен наш' пап!

И денят, когато обиколката на Франция минала през селото... Отишли да купят петдесет франзели и продавали сандвичи с всички сили. С парите си купили комплект за разни номера и забавни играчки,

шейсет дъвки „Малабар“, въже за скачане за мен, малък тромпет за Венсан (вече!) и последния научнофантастичен комикс „Йоко Цуно“.

Да, това беше някакво друго детство... Те знаеха как се нарича мястото, където се закрепва веслото на лодката, пушили са тревички и познаваха вкуса на касиса. Впрочем събитието, което ги беше белязало най-силно, бе записано тайно зад вратата на склада:

„Днес, 8 ми април видяхме ъбата (абата) по шорти“

И после те преживяха заедно развода на нашите. С Венсан бяхме твърде малки. Ние, ние в действителност схванахме измамата в деня на пренасянето. Те, обратното, бяха имали възможността да се насладят изцяло на представлението. Ставаха през нощта и отиваха да седнат един до друг в горната част на стълбището, за да ги слушат как „се обсъждат“. Една вечер пап бутна огромния шкаф в кухнята и мама замина с колата.

Те смучели палеца си десет стъпала по-нагоре.

Глупаво е да разказвам всичко това, тяхното разбирателство се крепи на много повече неща, отколкото на малко тежките мигове от такъв вид. Но какво пък...

Свършено различно е за Венсан и за мен. Ние бяхме още хлапета в града. По-малко колело и повече телевизия... Ние не умеехме да залепим лепенка на велосипедна гума, но знаехме как да измамим контрольорите, да влезем в кината през аварийните изходи или да поправим дъска за скейт.

И после Лола отиде на пансион и вече нямаше кой да ни подказва идеи за глупости и да ни преследва в градината...

Пишехме си всяка седмица. Тя беше моята любима по-голяма сестра. Аз я идеализирах, изпращах ѝ рисунки и ѝ пишех поеми. Когато се прибираше, тя ме питаше дали Венсан се беше държал добре, докато я е нямало. Разбира се, че не ѝ отговарях аз, разбира се, че не. И разказвах подробно всички гнусотии, на които бях станала жертва през изминалата седмица. В този момент и за голямо мое удовлетворение тя го завличаше в банята, за да го наложи с късия камшик.

Колкото повече крещеше брат ми, толкова по-доволна бях аз.

И после един ден, за да стане още по-хубаво, пожелах да го видя как страда. И тогава, ужас, сестра ми налагаше с камшика една дълга възглавница за канапе, докато Венсан ревеше ритмично, четейки хумористичния комикс „Бул и Бил“. Бях ужасно разочарована. Този ден Лола се срина от пиедестала си.

Което се оказа нещо хубаво. Ние вече бяхме на едно ниво.

Днес тя е Най-добрата ми приятелка. Нещо като близките приятели философи Монтен и Ла Боеси, знаете... Защото това беше тя, защото това бях аз. И фактът, че тази млада жена на трийсет и две години е моята по-голяма сестра, звучи като виц. Да кажем дори малко повече, доколкото не изгубихме време да се откриваме.

Тя си пада по „Опитите“ на Монтен — супер теориите, че сме наказани, защото се инатим и да философстваш означава да се научиш да умираш. Аз по „Доброволното робство“ на Ла Боеси — безкрайните злоупотреби и всичките тирани, които са големи и високи само защото ние сме на колене. Тя по истинското познание, аз по съдниците. И двете имаме усещането, че сме половината от едно цяло и едната без другата ще бъде само една половина.

Все пак сме много различни... Тя се страхува от сянката си, аз сядам върху нея. Тя преписва сонети, аз свалям семпли. Тя се възхищава на художниците, аз предпочитам фотографите. Тя не казва никога каквото ѝ е на сърцето, аз казвам всичко, което мисля. Тя не обича конфликтите, аз обичам нещата да са напълно ясни. Тя обича да е „малко на градус“, аз предпочитам да пия. Тя не обича да излиза, аз не обичам да се прибирам. Тя не знае да се забавлява, аз не знам да спя. Тя не обича да играе, аз не обичам да губя. Нейните обятия са винаги широко отворени, моето добро сърце е малко попарено. Тя никога не се нервира, аз се вбесявам.

Тя казва, че светът принадлежи на онези, които стават рано, аз я умолявам да не говори толкова силно. Тя е романтична, аз съм прагматична. Тя се омъжи, аз не се задържам с никого. Тя не може да преспи с някое момче, без да е влюбена, аз не мога да преспя с някое момче без презерватив. Тя... Тя има нужда от мен и аз имам нужда от нея.

Тя не ме съди. Приема ме такава, каквата съм. Със сивия цвят на лицето ми и с черните ми мисли. Или с розовия цвят на лицето ми и със златистожълтите ми мисли^[2].

Лола знае какво е силно да искаш някоя полушубка или някакви обувки с високи токчета. Тя разбира какво удоволствие се изпитва, когато загрееш кредитната си карта, и колко виновен се чувстваш, когато тя изстине. Лола ме глези. Тя държи завесата, докато съм в пробната, винаги ми казва, че съм красива и че — не, ама никак, — задникът ми не изглежда голям. Тя всеки път ме пита как ми върви любовта и се цупи, когато ѝ говоря за любовниците си.

Ако дълго не сме се виждали, тя ме води в някой бар — „Бофинге“ или „Балзар“, за да гледаме момчетата. Аз се съсредоточавам върху онези от съседните маси, а тя върху сервитьорите. Хипнотизират я тези лъохмани с вталени елеци. Тя ги следи с поглед, измисля им съдби като тези на сценариста Клод Соте и прави дисекция на стилните им маниери. Майтапът тук е, че винаги идва момент, когато виждаме някой от тях да минава в противоположната посока в края на смяната му. Той вече не прилича на нищо. Дънки или долнище на анцуг са заменили дългата бяла престилка и приветства колегите си, подвиквайки им просташки:

— Чао, Бернар!

— Чао, Мими! Утре ще се видим, нали?

— Да, бе. Надявай се, сърчице мое.

Лола свежда поглед и отопва с пръсти соса в чинията си. Сбогом телета, крави, прасета^[3], Пол, Франсоа и другите...^[4]

Ние малко се позабравихме. Нейният пансион, ученето, списъкът с гостите на сватбата, ваканциите у свекъра и свекървата, вечерите...

Прегръщахме се, но ни липсваше непринудеността. Беше сменила лагера. Отборът, по-скоро. Не играеше срещу нас, тя играеше в лига, която леко ни отегчаваше. Някакъв вид тъп крикет с безкрайно много неразбираеми правила, когато ти тичаш след нещо, което никога не виждаш и което причинява болка отгоре на всичко... Нещо от кожа със сърце от корк^[5]. (Ей, мила ми Лоло! Без да е нарочно, току-що обобщих всичко!)

Докато ние, „децата“, ние бяхме още на по-основните схеми. Хубава морава — хуба, хуба^[6]! Кутийки с нещо за пиене и страшни глупости. Големи момчета с бели блузки с якички — хонк, хонк! Бухалка в задника. Е, вие разбирате стила... Не бяхме достатъчно узрели за разходки из градините на Версай като местните елегантни семейства...

Значи така. Поздравявахме се лекичко отдалече. Тя ме направи кръстница на първото си дете и аз я направих депозитар на първата си любовна мъка (и аз толкова плаках, че напълних цели купели...), но между великите събития от този характер не се случваше кой знае какво. Рождени дни, семейни обеда, няколко цигари тайно от нейния скъп дос-ъпруг-адник, съучастническо намигване или облегатата ѝ върху рамото ми глава, когато гледаме едни и същи снимки...

Такъв беше животът... Нейният поне.

Моите уважавания.

И после тя се върна при нас. Покрита с пепел и с безумния поглед на пироманката, която идва да върне кибритената кутия. С подадена молба за развод, който никой не очакваше. Трябва да се каже, че тая симпатяга изобщо не издаваше намеренията си. Всички мислеха, че е щастлива. И аз дори смятам, че ѝ се възхищавах за това; как е съумяла да намери изхода толкова бързо и толкова лесно. „Лола няма грешка?“ — признавахме ние без горчивина и без да ѝ завиждаме. Лола продължава да измисля най-добрите отговори на тв играта „Търсения на съкровища“...

И после — бааам! Смяна на програмата.

Тя се изтърси у дома неочаквано и в час, който не беше в стила ѝ. В часа на вечерното къпане и приказките преди лягане. Тя плака, тя поиска извинение. Тя искрено си мислеше, че хората от нейното обкръжение са онова, което я мотивираше на тази земя, а останалото, всичко останало, онова, което се мътеше в главата ѝ, интимният ѝ живот и всичките гънчици на нейната душа нямаха толкова голямо значение. Трябваше само да е весела и да тегли хомота, без да ѝ личи. Когато това ставаше по-трудно, ги имаше уединението, рисуването... разходките, все по-дълги, зад количката, детските книжки и семейния живот, в които беше толкова комфортно да се оттеглиш.

Е, да. Супер удобно, малката червена кокошчица от „Любими приказки“ като края на света...

*„Червената кокошчица е добра домакиня:
няма и прашина по мебелите,
във вазите има цветя,
а на прозорците красиви, добре изгладени пердета.*

Удоволствие е да ѝ идеш на гости.“

Само че, ето на, малката червена кокошчица, хлъц. Тя я беше заколила.

Като всички и аз паднах от Марс. Нямах думи. Тя никога не се беше оплаквала, никога не беше споделяла с мен своите съмнения и току-що бе родила прелестно второ момченце. Тя беше обичана. Имаше всичко, както казват. Както глупаците казват.

---

[1] Юху! Ние сме сестрите на Симон. Скъпи Сесил! Ние сме наистина толкова очароувани! (английски, примесен с френски). — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи, използвани, освен за цвета и за заглавие на френско списание за плетки. — Б.пр. ↑

[3] Из баснята на Лафонтен „Млекарката и гърнето с мляко“. — Б.пр. ↑

[4] Част от заглавието на филма на Соте „Венсан, Франсоа, Пол и другите“. — Б.пр. ↑

[5] Намек за героите на „Вълшебникът от Оз“. — Б.пр. ↑

[6] Любимо възклицание на героя от френската рисуванa поредица „Марсупилами“. — Б.пр. ↑

Как трябва да реагирате, когато ви съобщят, че вашата слънчева система се разваля? Какво трябва да кажете в подобен случай? Ей да му се не види, тя беше тази, която ни показваше пътя досега. Ние ѝ се доверявахме. Е, аз, във всеки случай, аз ѝ се доверявах. Ние много дълго останахме седнали на земята, пиейки от водката ми. Тя плачеше, повтаряше, че вече не знае какво става, млъкваше и отново плачеше. Каквото и да реши, ще бъде нещастна. И да си тръгне, и да остане, животът вече не си струва да се живее.

С помощта на миризливия овес^[1] накрая я поразтърсих малко. Ей! Тя да не е съвсем сама в това крушение. Когато книжката с правилата на играта е дебела като телефонен указател и тичаш в кръг по парче тъпа тревна площ, без да има кой да те подкрепи, не и той във всеки случай, сигурно е, че след известно време... Давай, кокошчице!

Тя не ме чуваше.

„А, заради децата, ти... ти не би ли могла да издържиш още малко?“ — прошепнах накрая и ѝ подадох друг пакет носни кърпички. Моят въпрос направо ѝ секна сълзите. Ама аз значи нищо не разбирам? Точно заради тях е този погром. За да им спести страданието. За да не чуват никога техните родители да се бият и да плачат посред нощ. И защото не можеш да пораснеш в къща, където хората вече не се обичат, нали?

Не. Не можеш. Да се родиш, може би, но не и да пораснеш.

Продължението е по-гнусно. Адвокати, сълзи, изнудване, безсънни нощи, умора, отричания, чувство за вина, болка на единия срещу болка на другия, агресивност, даване на показания, съд, роднини, обжалване, недостиг на въздух и чело до стената от отчаяние. И наред всичко това две момченца с много светли очи, за които тя продължаваше да се прави на клоун с червен нос, измисляйки им, седнала на крайчето на леглото, истории за пръцкащи принцове и наистина непохватни принцеси. Това беше вчера и въглените на болката са още топли. Не е нужно много, за да може мъката, родена от причинената мъка, да я удави отново и знам, че някои сутрини са трудни. Тя ми призна онзи ден, че когато децата заминават при баща си, дълго се гледа в огледалото на антрето как плаче.

За да се успокои.

Това е причината, поради която не искаше да идва на сватбата.

Да не си натресе семейството. Всичките чичовци, стари лели и далечни братовчеди. Всичките хора, които не са се развели. Които са се уредили. Които са направили другояче. Техните леко състрадателни или леко съкрушени физиономии. Девственото бяло, кантатите на Бах, клетвите във вечна вярност, научени наизуст, идиотските разговори, двете ръце върху един и същи нож и „На хубавия син Дунав“, когато краката наистина започнат да болят. Но Най-вече: децата. Тези на другите.

Тези, които ще тичат във всички посоки целия ден, малко зачервените уши, защото са допивали останалото на дъното вино, цапайки хубавите си дрехи и умолявайки да не ходят да си лягат веднага.

Децата оправдават семейните събирания и ни утешават от тях.

Те са винаги най-хубавото, което има за гледане. Те са винаги първите на дансинга и единствените осмелили се да кажат, че тортата им присяда. Те се влюбват лудо за пръв път в живота си и заспиват изтощени върху коленете на майките си. Пиер трябваше да бъде почетен кавалер, той беше открил, че кибер сабята му се задържа отлично под широкия пояс на плисета, и се питаше дали ще може да отмъкне няколко монети след събирането на даренията. Само дете Лола не беше погледнала добре графика на съдията: това не беше нейният уикенд. Няма да има кошничка и няма да има бой с ориз на площада пред църквата. Предложиха ѝ да се обади на Тиери и да провери дали не може да размести уикендите. Тя дори не отговори.

Но тя идваше! Венсан пък ни чакаше! Ще можем да се настаним четиримата заедно на странична маса с няколко задигнати зад някоя палатка бутилки и да коментираме шапката на леля Соланж, ханша на младоженката и колко смешно изглежда братовчед ни Юбер с взетия си под наем цилиндър, закрепен върху големите му уши. (Майка му изобщо не пожела да чуе за интервенция по залепване, защото „човек не разваля Божието творение“). (Ей, това е хубаво като нещо старинно, нали?)

Кланът се спояваше отново. Връщахме се отново към съвместния на четирима ни живот.

Свирете, тръбачи! Пейте, кукувици! Ние сме кадетите от Гаскония, от Карбония и от не-знам-кой-си-замък.

— Защо тръгваш по този изход?

— Ще минем да вземем Лола — отговаря Симон.

— Откъде? — задавя се неговата сладурана.

— От гарата на Шатору.

— Това шега ли е?

— Не, изобщо. Тя ще бъде там след четирийсет минути.

— И ти защо не ми го каза?

— Забравих. Тя ми се обади преди малко.

— Кога?

— Когато бяхме на отбивката на магистралата.

— Аз нищо не чух.

— Ти беше в тоалетната.

— Разбирам...

— Какво разбираш?

— Нищо.

Устните ѝ казваха обратното.

— Проблем ли има? — учуди се брат ми.

— Не. Няма проблем. Никакъв проблем. Само следващия път ще сложиш табела на такси върху покрива на колата, ще бъде по-ясно.

Той не реагира. Ставите на пръстите му избледняха.

Карин беше оставила Лео и Алис у майка си за да, цитирам, двоеточие, отворете кавички, прекарат един уикенд като влюбени, три точки, затворете кавичките.

Очертаваше се нещо разгорещено, разгорещено, разгорещено!

— И вие... вие възнамерявате да спите в една и съща хотелска стая с нас също така?

— Не, не — казах, поклащайки глава, — не се безпокой.

— Вие резервирахте ли нещо?

— Тъъ... Не.

— Разбира се... Подозирах го, обърни внимание.

— Но това не е проблем! Ще спим къде да е! Ще спим у леля Пола!

— Леля Пола няма повече легла. Повтори ми го пак оня ден по телефона.

— Ами добре, няма да спим, какво толкова!

Тя промърмори „стисне зъб“, усуквайки ресните на кашмирения си шал.

Аз не разбрах.

Като не върви, не върви: влакът имаше десет минути закъснение и когато най-послед пътниците слязоха, Лола не се появи на хоризонта.

На нас със Симон ни затрепериха мартинките.

— Вие сигурни ли сте, че не сте объркали Шатору с Шатоден? — изтрака с клюн чудовището.

И после, да, виж ти... Ето я... Съвсем в края на перона. Беше в последния вагон, трябва да се е качила на влака набързо, но си беше там и вървеше към нас, махаше ни.

Вярна на себе си и такава, каквато очаквах да я видя. С усмивка, леко олюляваща се походка, равните обувки, бялата риза и старите дънки.

Носеше страхотна шапка. Огромна, широкопола, обточена с широка панделка от черна възлеста коприна.

Тя ме целуна. Колко си хубава, ми каза, подстригала си се? Тя целуна Симон, погалвайки гърба му, и махна голямата си шапка, за да не смачка къдричките на Карин.

Наложило ѝ се да пътува във вагона за колела, защото не намерила място да сложи капата си и попита дали можем да се отбием в бюфета на гарата, за да си купи сандвич. Карин погледна часовника си, а аз се възползвах да си купя клюки за четене.

Пресата плюе. Нашата презряна кокетнички...

Отново се качихме в колата, Лола попита снаха си дали би могла да вземе шапката ѝ върху коленете си. Няма проблем, отговори ѝ с леко пресилена усмивка. Няма проблем.

Сестра ми вирна брадичка, сякаш искаше да каже „какво става?“, а аз вдигнах очи към небето, така че да ѝ отговоря, както обикновено.

Тя се усмихна и попита Симон има ли музика.

Карин отговори, че я цепи главата.

Аз също се усмихнах.

После Лола попита дали някой има лак за ноктите на краката ѝ. Един път, два пъти, няма отговор. Накрая нашият любим аптекар ѝ подаде червено шишенце:

— Много внимавай със седалките, ей!

После си разказвахме неща, както правят сестрите. Пропускам тази сцена. Има прекалено много кодове, преки пътища и цвилене. И после без звук нищо не може да се предаде.

Сестрите ще разберат.

Стигнахме насред затънтенията, Карин държеше картата и Симон отнасяше калая. По едно време той каза:

— Дай шибаната карта на Гаранс! Само тя има чувство за ориентация в това скапано семейство!

Отзад се погледнахме, смръщвайки вежди. Две груби думи в едно и също изречение и удивителен знак в края... Нещата не вървяха много.

Малко преди да пристигнем в замъка на леля Пола, Симон ни намери пътче, оградено с черници. Ние им се нахвърлихме, споменавайки габърите от къщата във Вилие с разтреперани гласове. Карин, която не беше помръднала задника си от колата, ни напомни, че лисиците пикаят върху тях.

На нас не ни пукаше.

Грешка...

— Разбира се. Ехинококозата не ви говори нищо... Ларвите на паразитите, разпространени чрез урината и...

Съгреших, много съгреших, малко се нервирах:

— Ама това са си глупости! Това е булшит^[2] и компания! Лисиците могат да пикаят където си поискат! По всички пътища! По всички склонове! По всички дървета и всички пътища наоколо и трябва да са дошли да пикаят тук?! Точно върху нашите черници?! Ама това е нищо и никакво! Мен точно това ме убива, разбираш ли... Точно това ме поболява. Хората като теб винаги развалят всичко...

Извинете. Съгреших. Виновна съм. Много съм виновна. Бях си обещала да се държа добре при това. Бях си обещала да остана спокойна и безкрайно дзен. Тази сутрин отново се предупредих в огледалото, дори размахвах показалец: Гаранс, няма да се разправяш с

наш'та Карин, нали? Няма да ни разваляш атмосферата по изключение^[3]. Обаче в този момент не устоях. Съжалявам. Моите извинения. Тя ни похаби черниците и малкия остатък от детството ни заедно с това. Дразни ме прекалено много. Не мога да я понасям. Още една забележка и ще я накарам да изкльопа сомбрерото на Лола.

Тя трябва да е усетила надвисналата опасност, защото затвори вратата на колата и включи мотора. Заради климатика.

Това също ме нервира, хората, които не изключват мотора, като спрат, за да им е топло на краката или студено на главата, но хайде, да го забравим. Ще говорим пак за затоплянето на планетата някой друг ден. Тя се затвори, вече беше по-добре. Да бъдем позитивни.

Симон се разтъпкваше, докато ние се преобличахме. Та значи бях си купила разкошно сари от пасажа за индийски стоки „Бради“ точно до нас. Беше тюркоазено, доизбродирано със златна нишка с перли и мънички звънчета. Имах къса тясна блузка реглан, дълга права пола много по тялото и много цепната и голямо парче плат, за да покрива всичко това.

Разкош.

Обеци с пискюли, всичките амулети от Раджастан около врата, десет гривни на дясната китка и почти двойно повече на лявата.

— Много ти отива — обяви Лола. — Невероятно е. Само ти можеш да си позволиш това. Имаш толкова хубав корем, толкова плосък, толкова мускулест...

— Ей — отбелязах сияеща и го погалих, — шести етаж без асансьор...

— Аз... моите бременности поставиха пъпа ми в скоби... Ти много ще внимаваш, ей! Ще си слагаш крем всеки ден и...

Аз вдигнах рамене. Малкият ми далекоглед не стигаше чак дотам.

— Ще ме закопчаеш ли? — избъбри тя и се обърна.

Лола носеше за енти път роклята си от черна едро тъкана коприна. Много класическа, с кръгло деколте, без ръкави и с хиляда копченца като на расо на гърба.

— Не си се охарчила за сватбата на скъпия ни Юбер — установих аз.

Тя се обърна и се усмихна:

— Ей...

— Какво?

— Кажы някаква цена за шапката.

— Двеста?

Тя вдигна рамене.

— Колко?

— Не мога да ти я кажа — захихика тя, — твърде ужасно е.

— Престани да се майтапиш, глупачке, не успявам да хвана илиците...

Сега беше годината на равните обувки. Нейните бяха меки и с каишка, моите покрити със златисти пайети.

Симон плесна с ръце:

— Хайде, блу бел гърлс^[4]... Качвайте се!

Държах се за ръката на сестра ми, за да не залитам, и измърморих през зъби:

— Предупреждавам те, че ако онази шафрантия ме попита на маскен бал ли отивам, ще я накарам да изкльопа шапката ти.

Карин не получи възможност да каже каквото и да било, защото на мен ми се наложи направо да се запретна, сядайки. Полата ми беше твърде тясна и ми се наложи да я сваля, за да не се цепне.

По прашки върху седалките от ламска вълна бях... величествена.

Ние се гримирахме в пудриерата ми, докато нашата национално призната познавачка на ехинококозата проверяваше височината на своите клипси в огледалото си на сенника на колата.

Симон настоятелно ни помоли да не се парфюмираме и трите едновременно.

---

[1] Използва се в Полша за ароматизиране на някои водки. — Б.пр. ↑

[2] От английски „глупости“. — Б.пр. ↑

[3] Тук и в следващите изречения са включени варианти на изключително популярни реплики от френски филми — Б.пр. ↑

[4] Балерините, които танцуват в парижкото кабаре „Лидо“. — Б.пр. ↑

Пристигнахме в Петаушнок^[1] навреме. Нахлузих полата си зад колата и отидохме на площада на църквата под слисаните погледи на кацналите по прозорците жители на Петаушнок.

Красивата млада жена в сиво и розово, която говори с чичо Жорж там долу, е нашата майка. Ние скочихме на врата ѝ с повишено внимание за следите от нейните целувки.

Бидейки дипломатична, тя целуна първо снаха си, като ѝ направи комплимент за тоалета, после се обърна към нас, смеейки се:

— Гаранс... Прекрасна си... Липсва ти само червената точка в средата на челото!

— Само това липсваше — изтърси Карин, преди да се хвърли върху бедния повехнал чичо, — не сме на карнавал, доколкото знам...

Лола се направи сякаш ми подава шапката си и избухнахме в смях.

Майка ни се обърна към Симон:

— Те през целия път ли бяха толкова непоносими?

— По-зле от това — съгласи се той сериозно и добави:

— А Венсан? Не е ли с теб?

— Не. Той работи.

— Той работи къде?

— Ами все така в своя замък...

Нашият по-голям брат изгуби десет сантиметра наведнъж.

— Но... Аз мислех... Ама той ми беше казал, че идва...

— Опитвах се да го убедя, но нищо не успях направя. Знаеш, той, дребните сладки...

Симон изглеждаше отчаян.

— Имах подарък за него. Една ненамираема плоча. Искаше ми се и да го видя... Не съм го виждал от Коледа. О, толкова съм разочарован... Ще пийна нещо, знаете ли...

Лола се намръщи:

— Каламба. Изобщо не е във форма наш'та Симона...

— Не се учудвам — отвърнах, като бройках мис досадница, която се натискаше на всичките ни стари лели, — не се учудвам...

— Във всеки случай, вие, момичета, вие сте великолепни! Вие ще му повдигнете настроението, вие ще накарате брат си да танцува тази вечер, нали?

И се отдалечи, за да се заеме с общоприетите прояви на възпитание.

Ние проследихме с поглед тази ниска дребничка жена. Нейната грация, нейното държание, нейната жизненост, нейната елегантност, нейната класа...

Парижанката...

Лицето на Лола помръкна. Две прелестни момиченца тичаха да настигнат шествието, смеейки се.

— Добре — въздъхна тя, — мисля, че ще се присъединя към Симон...

И аз останах като някаква глупачка, побита насред площада със съвършено капнали краища на сарито.

Не за дълго, ще ми кажеш, защото братовчедка ни Сикстин се приближи, бръцолевейки:

— Ей, Гаранс! Харе-кришна! Ти на маскен бал ли отиваш или какво?

Усмихнах се както можах, като много внимавах да не изкоментирам недоизрусените й мустаци и ябълковозеления й тайор от любимия на провинциалките магазин на „Кристин Лор“ в Безансон.

Когато тя се отдалечи, дойде ред на леля Женевиев да жуми:

— Боже мой, това ти ли си наистина, малка моя Клеманс? Боже мой, ама какво е това желязно нещо в пъпа ти? Нали не те боли поне?

Добре, казах си, ще се присъединя към Симон и Лола в кафенето...

Двамата бяха на терасата. Халба подръка, шия на припек слънце и крака, изтегнати далече напред.

Седнах на един сгъваем стол и поръчах същото като тях.

Очаровани, на спокойствие, с фестонирани с пяна устни, гледахме на прага на вратите им добрите хора, които коментираха добрите хора пред църквата. Чудесен спектакъл.

— Ей, това там не е ли новата жена на онзи рогоносец Оливие?

— Дребната брюнетка?

— Не бе, блондинката до семейство Ларошофе...

— Помощ. Тя е още по-грозна от другата. Скивай чантата...

— Фалшиво „Гучи“.

— Точно. И няма дори качествата на Вентимиля. Фалшиво „Гучи“ от Пекин...

— Срам.

Можехме да продължим така още дълго, ако Карин не беше дошла да ни търси:

— Идвате ли? Ще започва...

— Идваме, идваме... — каза Симон. — Довършвам бирата си.

— Но ако не отидем веднага — настоя тя, — няма да сме настанени добре и няма да виждам нищо...

— Върви, ти казвам. Настигам те.

— Ще побързаш, нали?

Тя беше вече на двайсет метра, когато извика:

— И мини през малката бакалия там долу да купиш ориз!

Тя пак се обърна:

— Не от много скъпия, нали? Не взимай „Ънкъл Бен‘с“ като последния път! За тази цел...

— Да, да... — измърмори той под носа си.

Забелязахме в далечината младоженката под ръка с баща си. Тази, която скоро щеше да има цяла сюррия малки мишоци с ушите на Мики. Преброихме закъсняващите и приветствахме с овации детето помощник на свещеника, което препускаше с все сила, докато се препъваше в дългата си църковна одежда.

Когато камбаните млъкнаха и местните жители се върнаха на покритите си с мушам маси, Симон каза:

— Ще ми се да видя Венсан.

— Знаеш ли, дори и да му се обадим сега — отговори Лола, вдигайки чантата си, — докато дойде...

Едно хлапе от сватбата с памучен панталон с ивица отстрани мина в този момент. Симон го хвана:

— Хей! Искаш ли да спечелиш пет игри на флипер?

— Дааа...

— Тогава върни се да следиш внимателно службата и ела ни повикай в края на проповедта.

— Веднага ли ще ми дадете парите?

Сънувам. Днешните хлапета са невероятни...

— Дръж, млади мошенико. И без номера, нали? Ще дойдеш да ни повикаш?

— Имам ли време да направя една сега?

— Хайде, започвай! — въздъхна Симон. — И после посока органа...

— Окей...

Останахме още малко така и после той добави:

— А ако отидем да го видим?

— Кого?

— Ами Венсан!

— Ама кога? — не схващам.

— Сега.

— Сега?

— Искаш да кажеш: сега? — повтори Лола.

— Ти да не откачаш? Искаш да вземеш колата и да заминеш сега?

— Скъпа моя Гаранс, мисля, че току-що отлично обобщи целта на мисълта ми.

— Ти си луд — обяви Лола. — Няма да заминем ей така?

— И защо не? — Търсеше дребни в джоба си. — Хайде... Идвате ли, момичета?

Ние не реагирахме. Той вдигна ръце към небето:

— Чупираме се, казвам ви! Измъкваме се! Вдигаме гълъбите. Бягаме по тъча и офейкваме. Изчезваме!

— А Карин?

Той отпусна ръцете.

Извади химикалка от сакото си и обърна подставката за чашата си.

„Заминаваме да посетим замъка на Венсан. Поверявам ти Карин. Багажът ѝ е пред твоята кола. Целуваме те.“

— Хей, мъник! Смяна в програмата. Не си задължен да ходиш на службата, но ще дадеш това на госпожата, облечена в сиво, с розова шапка, която се казва Мод, разбрано?

— Разбрано.

— Докъде си?

— Две допълнителни топки.

— Повтори какво казах току-що.

— Записвам името си на почетната листа и после давам картончето ви от бира на една госпожа с розова шапка, която се казва Мод.

— Причакваш я и го даваш, когато тя излиза от църквата.

— Окей, но ще бъде по-скъпо...

Майтапеше се.

— Забрави куфарчето за тоалетни принадлежности...

— Ау! Кръгом. Това никога няма да ми го прости...

Оставих го на видно място върху чантата и подкарахме пак в облак от прах. Точно както ако току-що бяхме обрали банка.

В началото не се осмелявахме да говорим. Бяхме все пак малко развълнувани и Симон поглеждаше в огледалото всеки десет секунди.

Очаквахме може би да чуем сирените на полицейска кола, пусната по петите ни от полудялата от ярост и с пяна на устата Карин. Но не, нищо. Пълно спокойствие.

Лола беше седнала отпред, а аз се бях подпряла на лакти между тях двамата. Всеки чакаше съседът му да прекрати притеснението.

Симон пусна радиото и „Би Джийс“ се заоплакваша:

And were stayin' alive, stayin' alive...

Ha, Ha, Ha, Ha... Stayin' alive, stayin' alive...

О, вай-вай. Това беше прекалено хубаво, за да е вярно. Това беше знак! Това беше Божият пръст! (Не. Беше посвещение от Пату за Дани в чест на годишнината от срещата им на бала в Треняк през 1978 година, но това го научихме едва по-късно.) Подхванахме всички заедно: „НА! НА! НА! НА! STAYIN' ALIII-VEU...“, докато Симон лъкатушеше по Д114, развързвайки си вратовръзката.

Аз си сложих пак панталона, а Лола ми подаде шапката си да я сложа до мен.

Заради цената, която беше платила за нея, беше леко разочарована.

— Хайде де... — казах, за да я утеша — ще я сложиш на моята сватба...

Усмивки — ооогроомни — в кабината.

Настроението се върна. Бяхме успели да изхвърлим пришълеца вън от космическия кораб.

Оставаше ни само да приберем последния член на екипажа.

Търсех пущинака на Венсан по картата, а Лола се правеше на диджей. Можехме да избираме между „Франс Бльо Кръоз“ и радио „Желинот“^[2] Нищо особено висококачествено, но какво от това? Ние бърборехме като смахнати.

— Никога не бих си помислила, че си способен на подобно нещо — обяви тя накрая и се обърна към нашия шофьор.

— С възрастта човек става по-мъдър — усмихна се той, докато му подавах цигара.

Пътувахме от два часа и аз им разказвах за пребиваването си в Лисабон, когато...

— Какво става? — осведоми се Лола.

— Ти не видя ли?

— Какво да видя?

— Кучето.

— Какво куче?

— На банкетата...

— Мъртво?

— Не. Изоставено.

— Ей! Не изпадай в такова състояние.

— Нее бе, но защото видях погледа му, разбираш ли?

Те не разбираха.

Все пак този пес ме беше сканирал, сигурна бях.

Това ужасно ме натъжи и после Лола си припомни нашето бягство, съсипвайки музиката от „Мисия невъзможна“ колкото й глас държи, а аз започнах да мисля за друго.

Държах картата, блуждаех в облаците, виждах пак игрите от миналата нощ. Изхитрувах добре на последното раздаване с каре от слаби карти, но... Все пак спечелих...

И сега с нас беше така.

Пристигнахме, когато последната обиколка тъкмо беше започнала.

Млад мъж със зеленикавобяло като на салатоподобната ендивия лице, доста смрадлив и с телешки поглед, ни посъветва да настигнем групата на първия етаж.

Там имаше няколко заблудени туристи, жени с отпуснати бедра, двойка детски учители, благоговеещи пред обувките „Мефисто“, съвършени семейства, мърморещи хлапета и шепа представители на Низката земя. Всички се обърнаха, като ни чуха да идваме.

Венсан не ни видя. Беше с гръб и обясняваше еркерните си бойници с плам, който не подозирахме, че притежава.

Първа изненада: той носеше протрит блейзер, раирана риза, копчета за ръкавели, шалче, прибрано под яката, и панталон — със съмнителна чистота, но с маншети. Беше гладко избръснат и косите му бяха зализани назад.

Втора изненада: той разказваше каквото му дойде на ума.

Замъкът принадлежеше на рода от поколения. Днес той живееше в него сам, докато се задоми и поправи крепостните ровове.

Това беше прокълнато място, защото бе строено тайно за любовницата на третото копеле на Франсоа I, някоя си Изор дьо О-Бребан, която обезумяла от ревност заради него, разправят, и си падала нещо малко вещица.

... И днес още, госпожи, господа, нощите, когато застудее през първата десетдневка на април, от избите, същите, които някога са служили за тъмници, се дочуват твърде странни шумове, подобни на хъркане...

При благоустройството на съвременната кухня, която вие ще видите ей сега, дядо ми намерил кости, датиращи от Стогодишната война, и няколко монети с образа на свети Луи. Ваше ляво, goblen от дванайсети век, дясно, портрет на прочутата куртизанка. Обърнете внимание на бенката под лявото око — безспорен белег на някакво божие проклятие...

Няма да пропуснете да се възхитите на прекрасната гледка от терасата... В дните, когато духа силен вятър, се виждат кулите на старинната парижка църква „Сен Рош“...

Оттук, ако обичате. Внимавайте, стъпало.

Ощипете ме, сънувам.

Туристите разгледаха внимателно бенката на вещицата и го попитаха дали не се страхува понякога нощем.

— Ами да, но имам с какво да се защитавам!

Посочи доспехите, алебардите, арбалетите и боздуганите, закачени на стълбището.

Хората се съгласиха сериозно и камерите се вдигнаха.

Ама какво беше това бълнуване?

Минахме пред него на излизане от помещението. Лицето му светна. О, много дискретно. Едно кимване най-много. Съучастничеството между роднини и стари приятели.

Така е с великите хора.

Ние прихнахме между шлемовете и аркебузите, докато той продължаваше да многоглаголства върху трудностите, които поражда поддръжката на подобна постройка... Четиристотин квадратни метра покрив, два километра улици, трийсет помещения, петдесет и два прозореца и двайсет и пет камини, но... няма отопление. Нито електричество впрочем. И все още няма течаща вода сега като ми напомнихте! Откъдето идва и трудността за вашия покорен слуга да си намери годеница...

Хората се засмяха.

... Тук един много рядък портрет на граф Дьо Дюноа. Отделете внимание на гербовете, които ще намерите отново изваяни на фронтоната на голямото стълбище в северозападния ъгъл на двора.

Сега влизаме в стая с ниша, обзаведена през осемнайсети век от моята прапрабаба маркиза Дьо ла Лариотин, която идвала да ловува с гончета в околностите. Не само на лов, уви... А бедният ми чичо маркиз е нямало за какво да завижда на осанката на този красив елен с десет рога, на който вие имахте преди малко възможността да се възхитите в трапезарията... Внимавайте, госпожо, това е чупливо. Обаче ви съветвам най-настойчиво да погледнете в малката умивалня...

Четки, кутии за соли и бурканчета за балсами са оригинални... Не, това, госпожице, е нощно гърне от втората половина на двайсети век, а онова — корито за абсорбиране на влагата...

... Сега пристигаме пред най-красивата част от замъка — витата стълба на северното крило с прекрасната му пръстеновидна арка. Истински шедьовър на Ренесанса...

Ще ви бъда благодарен, ако не пипате, защото времето върши великото си дело и хилядите пръсти, съжалявам за това, са като една отвертка...

---

[1] Въображаемо място, което се намира прекалено далече, затънтено и трудно за намиране — Б.пр. ↑

[2] „Лещарка“ — намек за станция с екологична насоченост. — Б. пр. ↑

Аз халюцинирам.

— За жалост не мога да ви покажа параклиса, който в момента се ремонтира, но ви умолявам да не напускате скромното ми жилище, без да сте се поразходили из парка, където със сигурност ще усетите странните вибрации, които излъчват камъните, предопределени, напомням ви, да приютят любовните увлечения на един почти крал, уловен в мрежите на една възбуждаща магьосница...

Шепот сред присъстващите.

— ... За онези, които желаят, пощенски картички, снимки за спомен с доспехи и тоалетни на излизане от парка...

— Като ви пожелавам приятен ден, си позволявам, госпожи и господа, да ви напомня да не забравяте екскурзовода.

Какви ги приказвам, какъв екскурзовод? Бедният мъченик на това обиталище. Привилегированият роб, който не моли за дължимото, а за помощ за прехранване до завръщането на наследника на трона.

— Благодаря.

— Благодаря, госпожи.

— Thank you, sir^[1].

Последвахме групата, докато се оттегляше през тайна врата.

Крепостниците бяха омагьосани.

Изпушихме по цигара, докато го чакахме.

Онзи тип от входа навличаше хлапетата с очукани доспехи и ги снимаше с оръжие по техен избор.

Две евро полароидната снимка.

— Джордан! Внимавай, ще извадиш окото на сестра си!

Типът беше супер дзен или супер stone^[2], или супер гламчо. Той се суетеше бавно и изглеждаше напълно лишен от нерви. С жълта „Житан“ в ъгъла на устата и с шапка на „Чикаго Булс“, закрепена наопаки, беше доста смуцаващ като гледка. Малко нещо като от „Фантазия със селяндури“^[3].

— Джордан! Остави това нещо!!!

Щом хората си тръгнаха, Супер Гламчото взе едно гребло и се отдалечи, дъвчейки фаса си.

Започвахме да се питаме дали дребният велможа на „Ла Лариотин“ ще благоволит някога да се появи...

Не спирах да повтарям „Аз халюцинирам... Аз халюцинирам... Не, но все пак... аз халюцинирам тук...“ и поклащах глава.

Симон се заинтересува от механизма на подвижния мост, а Лола пооправяше някакъв катерлив розов храст.

Венсан пристигна усмихнат. Сега той носеше избелели черни дънки и тениска Sandyata^[4].

— Ей, ама какво чините вие тука?

— Мъчно ни беше за теб...

— Така ли? Това е хубаво.

— Как си?

— Супер. Но не трябваше ли да ходите на сватбата на Юбер?

— Да, но объркахме пътя.

— Разбирам. Това е готино.

Това си беше той. Спокоен, мил. Не особено развълнуван, че ни вижда, но страхотно доволен все пак.

Нашият Лунен Пиеро^[5] нашият марсианец, нашият малък брат, нашият си Венсан.

Беше готино.

— Е — обърна се към нас, разперил ръце, — какво мислите за малкия ми къмпинг?

— Чакай, ама какви са всичките тези глупости? — не се стърпях аз.

— Какво? Онези неща, които разказвам ли? О... Не, това не са само глупости. Тя наистина е съществувала тази Изор, само дето... Е, не съм съвсем сигурен, че е идвала насам де... Според архивите е била по-скоро от съседния пущинак, обаче тъй като той изгоря, съседният замък де... Налагаше се да й намерим някое малко жилище, нали така?

— Не, но онова нещо за твоите прадеди и аристократичният ти външен вид, и всички онези пълни измислици, които им разказа преди малко?

— А, това ли... Ами поставете се на мое място! Аз пристигнах в началото на май, за да изкарам сезона. Дъртата ми каза, че заминава на лечение и ще ми плати първия месец като се върне. Оттогава никакви новини. Изчезна лелката. Август сме, а аз още нищо не съм дочакал. Нито владетелка на замъка, нито фиш за заплата, нито запис, нито нищо. Все пак и аз трябва да кльопам! Затова ми се наложи да измисля всичките дрънканици. Имам само бакшишите, за да живея, а бакшишите не идват ей така. Хората искат да получат нещо за парите си и както можеш да видиш, това не е съвсем като в Диксиленд тука...

Тогава Биби вади блейзера и масивния пръстен с герба и излиза на предна линия!

— Това е лудост.

— Ей, жено, колкото — толкова...

— А онзи там?

— Онзи е Ноно. На него му плаща общината.

— И... въз... Той... въз... Той наред ли е с главата?

Венсан си досвиваше цигара:

— Нищо не знам. Всичко, което знам, е, че е Ноно. Ако разбираш Ноно, добре, ако не, е трудно.

— Но какво правиш по цял ден?

— Сутрин спя, следобед правя обиколките, а нощта е за музиката ми.

— Тук?

— В параклиса. Ще ви покажа... Ами вие? Вие какво правите?

— Ами, ние, въз... нищо. Искане да те поканим на ресторант.

— Кога? Тази вечер?

— Ами да, умнико! Не след предстоящия кръстоносен поход!

— О, неее, ама тази вечер няма да е възможно... Ноно тъкмо жени племенницата си и съм поканен...

— Ей! Кажете ни, ако те безпокоим, а?

— Никак! Много е готино, че сте тук. Ще уредим това... Ноно!

Онзи бавно се обърна.

— Мислиш ли, че ще причини безпокойство, ако моят брат и сестрите ми дойдат тази вечер?

Той се взира дълго в нас и после попита:

— Това братокът ти ли е?

— Въхъ.

— А те? Това сестрите ти ли са?

— Да.

— Те девствени ли са още?

— Ей, Ноно, не говорим за това! Ноно, по дяволите... Мислиш ли, че те могат да дойдат тази вечер?

— За какво?

— Ега ти, ще ме убие този тип, добре, те!

— Да дойдат къде?

— На сватбата на Сенди!

— Разбира се. Защо пък ме питаш?

Той ме посочи с брадичка и добави:

— Тя ще дойде ли също?

Преглъщане.

Нека ме остави на мира този отвратителен Амгъл^[6]...

Венсан беше потиснат.

— Той ме убива. Последния път, не знам какво направи, но едно хлапе остана заклещено в бронята и се наложи да викаме пожарникарите... Спрете да се хилите, повече от ясно е, че не вие се бяхтате с него ежедневно...

— Защо ще ходиш на сватбата на племенницата му тогава?

— Не мога да направя друго. Той е много чувствителен, знаете ли... Точно така, точно така, смейте си се, девственици... Кажете ми, Симон, те ми изглеждат все така опасни, тези двете... А и нейната майка ми дава толкова много хубави неща... Терин, зеленчуци от градината си, салами... Без нея нямаше да мога да издържа.

Аз халюцинирам.

— Добре, ами това не е всичко. Трябва да броя касата, да мия кенефите, да помагам на онзи дебил да почиства алеите с гребло и да затварям всичките врати.

— Те колко са?

— Осемдесет и четири.

— Ще ти помогнем...

— Готино, това е хубаво. Вижте, там има още едно гребло, а за тоалетните се ползва маркучът...

Запретнахме ръкавите на хубавите си дрехи и всички се заловихме за работа.

— Аз мисля, че стига, така. Искате ли да идете да се къпете?

— Къде?

— Има река долу...

— Чиста ли е? — попита Лола.

— Лисиците не пикаят ли в нея? — добавих аз.

— Извинете?

Двете не бяхме много навити.

— Ти самият ходиш ли там?

— Всяка вечер.
— Тогава ще те придружим...
Симон и Венсан вървяха отпред.
— Имам една плоча на трийсет и три оборота на МС5 за теб.
— Не може да бъде!
— Обаче да...
— Оригинал?
— Ами да...
— Готино. Как успя да го намериш?
— Така де, нищо не е достатъчно добро за Ваша светлост!
— Ще се къпеш ли?
— Разбира се.
— Хей, момичета? Ще се къпете ли?
— Не и докато онзи маниак е наблизо — прошепнах на ухото на

Яола.

— Не, не! Ще ви гледаме!
— Той е там — изскърцах аз. — Усецам го. Бройка ни иззад
листака...

Сестра ми се подсмихна.

— Аз халюцинирам, кълна ти се...

— Разбрахме, че халюцинираш, разбрахме. Хайде, сядай.

Лола беше извадила „Уотър-Клозър“-а от чантата ми и търсеше
нашия хороскоп.

— Ти си Водолей, нали?

— Ей? Какво? — извиках и се обърнах чевръсто, за да прогоня
онаниста Ноно.

— Добре... Слушаш ли ме?

— Да.

— Бъдете нащрек. В този доминиран от Венера в Лъв период
всичко може да се случи. Среща, голямата Любов, онази, която чакате,
е съвсем близко. Разчитайте на чара и сексапила си и най-вече не
пренебрегвайте нито една възможност. Вашият твърд характер често
ви е изигравал лоши номера. Време е да изживеете вашата част от
романтичността.

Идиотката беше умряла от смях.

— Ноно! Върни се! Тя е тук! Тя ще изживее своята част от ро...!

Сложих ръката си върху устата ѝ.

— Глупости. Сигурна съм, че всичко си измисли...

— Изобщо не съм. Погледни сама!

Изтръгнах ѝ парцала от ръцете.

— Покажи...

— Тук, гледай... доминиран от Венера в Лъв, не измислям нищо...

— Глупости...

— Е, ако бях на твое място, щях да съм нащрек все пак...

— Уффф... Само глупости има в тези неща...

— Права си. Да видим по-скоро какво става към Сен Тропе...

— Чакай... Не ми казвай, че това тук са истински гърди?

— Наистина, не бих казала това.

— А ти видя ли... Хиихии!!! Симон, чупка или ще се обадя на жена ти!

Момчетата бяха дошли да се отърсят върху нас.

Можехме да се досетим... Да си спомним по-скоро... Венсан, с издути с вода бузи, започна да преследва Лола, която пищеше през полята, посявайки всички копчета на роклята си.

Аз събрах набързо нашите нещица и тичешком ги настигнах, ръсейки марш, фюю и къш към всички околни храсти с показалец и малък пръст като рогата на охлюв.

Махни се, Велзевул!

Венсан ни показа частните си апартаменти в сградите за прислугата.

Скромни.

Той бе свалил едно легло от първия етаж, където му беше прекалено горещо, и се беше установил в конюшната. Сякаш случайно бе избрал бокса на Жоли Кьор^[7].

Между Полка и Ураган...

Той беше издокаран като някой милорд. Безукорно лъснати обувки с бомбета. Истински костюмар от 70-те години в бяло. Панталон с ниска талия и риза от бледорозова коприна с толкова остра яка, че гъделичкаше ръкавната извивка. Някой друг би изглеждал смешен, а той беше изискан.

Мина да си вземе китарата. Симон взе подаръка от багажника си и слязохме в селото.

Вечерната светлина беше много красива. Цялото гюле — в жълто-червеникаво, бронзово, старо злато — почиваше от дългия си ден. Венсан ни помоли да се обърнем, за да се полюбуваме на неговия донжон.

Чудо.

— Вие се подигравате...

— Няма такова нещо, няма такова нещо... — възрази Дола, винаги загрижена за Всеобщата Хармония.

Симон се разпя.

— О, зааамък мой, ти си нааай-красивият от всиички зааамъци...

Симон пееше, Венсан се смееше, а Лола се усмихваше. Вървахме четиримата заедно по средата на съвсем топлото шосе, влизащо в малко селце от департамент Ендр.

Във въздуха се носеше миризма на катран, мента и окосено сено. Кравите ни гледаха с учудване, а птиците се канеха да седат на масата.

Няколко грама благодат.

С Лола пак бяхме си сложили шапката и маскировките.

Без причина. Сватбата си е сватба.

Е, точно това си казвахме, докато пристигнахме по местоназначение...

Влязохме в прегрята зала за празненства, която миришеше още на пот и парцали. Постелките бяха струпани в един ъгъл, а младоженката седеше под баскетболен кош. Изглеждаше малко изостанала от събитията.

Компании като от банкет на Астерикс, местно вино в кутии и силна музика.

Дебела госпожа, изцяло опакована в рокля с рушчета, се хвърли върху малкия ни брат:

— Ах! Ето го! Ела, сине, ела! Ноно ми каза, че сте се събрали семейно... Елате всички, елате насам! О, колко са красиви! Каква красива шапка! А тя, колко е слаба, миличката! И какво?! Не ви ли дават да ядете в Париж? Настанете се. Яжте, деца. Наяжте се добре. Има всичко необходимо. Поискайте от Жерар да ви сипе за пиене. Жерар! Ела насам, моето момче!

Венсан вече не успяваше да се измъкне от нейните целувчици по бузата, а аз сравнявах. Мислех си за контраста между любезността на

тази непозната госпожа и учтивото пренебрежение на моите пралели преди малко. Аз халюцинирам, какво пък...

— Дали да не отидем да поздравим младоженката все пак?

— Точно така, пожелайте ѝ здраве и вижте дали ще намерите Жерар... Дано да не се е търкулнал вече под някоя маса. Ще бъде голяма простотия.

— Какъв е твоят подарък? — попитах Симон.

Не знаеше.

Целунахме младоженката един след друг.

Младоженецът беше червен като божур и гледаше със странен поглед страхотния поднос за различни сирена, избран от Карин, който неговата жена беше разопаковала току-що. Това беше някакво овално нещо с дръжки от лозови пръчки и листа, отлети от плексиглас.

Той не изглеждаше убеден.

Седнахме на края на една маса, приети с отворени обятия от двама чичковци, вече доста подпийнали.

— Же-рар! Же-рар! Же-рар! Ей, хлапета! Идете да потърсите нещо за ядене за нашите приятели! Жерар! Къде се изгуби тоя, по дяволите?

Жерар пристигна с кутията си и празникът започна.

След салатата с майонеза върху кръглата ѝ мида, печеното агне на шиш сред пържени картофи с майонеза, козето сирене (произнесено на непознат местен изговор) и трите парчета вашрен^[8] всички се посместиха, за да оставят място за Ги Макру^[9] и неговия оркестър за лека музика.

Ние се разведрихме. Наострихме уши и отворихме широко зъркели. Отдясно младоженката откри танците с баща си под звуците на изсвирен на акордеон Щраус, отляво чичковците започнаха да се карат злобно по повод затварянето на улицата пред хлебарницата „Пидун“.

Всичко беше живописно.

Не. По-хубаво от това и не толкова снизходително: пикантно.

Ги Макру имаше далечна прилика с Дарио Морено.

Домашно боядисани мустачки, блестяща жилетка, скъпи бижута и кадифен глас.

При първите тактове на акордеона всички бяха на спортната площадка.

Онова, което му отива на него, е малко ча-ча-ча.

— Ах!

Онова, което му трябва, е стъпка мамбо.

— Ох!

— Хайде! Всички заедно!

Ла, ла, ла, ла... ла, ла, ла, ла...

— Нищо не чувам!

ЛА, ЛА, ЛА, ЛА... ЛА, ЛА, ЛА, ЛА...

— И там в дъното! Бабките! Хайде с нас, момичета!

Опидиби, пой, пой!

С Лола бяхме във вихъра си и ми се наложи да си навия полата, за да следвам, ритъма.

Момчетата, както обикновено, не танцуваха. Венсан свалеше с приказки някаква госпожица с млечнобяло деколте, а Симон слушаше спомените за маната на някакъв стар дядка.

После имаше „Жартиерът! Жартиерът! Жартиерът!“ със съответните преигравания и простацини. Младата булка беше пренесена на ръце върху маса за пинг-понг и... уф... не си заслужава да се разказва. Или пък аз съм прекалено изтънчена.

Излязох. Париж започваше да ми липсва.

---

[1] Благодаря, сър. — (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Камък (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Заглавие на френска комедия на режисьора Жерар Пирес с Лино Вентура и Мирей Дарк. — Б.пр. ↑

[4] Френска реге група. — Б.пр. ↑

[5] Творба на белгийския поет символист Алберт Жиро. — Б.пр.

↑

[6] Герой от книгата на Дж. Р. Толкин „Властелинът на пръстените“ — Б.пр. ↑

[7] Хубавец; това и следващите имена са на коне — Б.пр. ↑

[8] Класически сватбен сладкиш с целувки и сладолед. — Б.пр. ↑

[9] Турски певец и актьор, направил кариера едновременно в Турция и Франция. — Б.пр. ↑

Лола се присъедини към мен for една moonlight цигара^[1].

След нея вървеше някакъв тип със залепнала козина (тоест доста космат и лъщящ от пот), който държеше непременно да я покани пак на танц.

Хавайска риза с къси ръкави, вискозен панталон, бели чорапи за тенис с ивички и плетени мокасини.

Безумно очарователен.

И, и, и... щях да забравя: прословутия черен кожен елек с нагръдните джобове! Три джоба отляво и два отдясно. Плюс ножа на колана. Плюс мобилния в калъфчето му. Плюс обещата. Плюс сънгласис^[2]. Плюс веригата за задържане на портфейла. Минус камшика.

Индиана Джоунс лично.

— Ще ме представиш ли?

— Тъъ... Да... Значи, тъъ... Моята сестра Гаранс и тъъ...

— Вече забрави името ми?

— Тъъ... Жан Пиер?

— Мишел.

— А, да, Мишел! Мишел — Гаранс, Гаранс — Мишел...

— Здравсти — казах възможно най-сериозно.

— Жан Мишел. Жан Мишел се казвам... Жан като Жана д'Арк и Мишел като върха Сен Мишел, но да се помирим, хайде... Здравсти! Та значи вие сте сестри? Странно, изобщо не си приличате... Сигурни ли сте, че някоя не е от пощальона?

Ха-ха, ха-ха, ха-ха.

Когато той се отдалечи, Лола поклати глава:

— Не мога повече. Аз си открих най-големия грубиян в околията. И изтънчен комик... Дори ония от шоуто на Дебелите глави няма да го вземат... Тоя тип е някаква напаст...

— Млъкни, идва.

— Ей! Знаеш ли вица за типа, който имал пет пениса?

— Тъъ... не. Нямам тоз късмет.

— Значи това е някакъв тип, който имал пет пениса.

Мълчание.

— И какво от това? — питам аз.

— Ами това, че слиповете му прилягат като ръкавица!

Помощ.

— А онзи за курвата, която не лиже?

— Моля?

— Знаеш ли как викат курва, която не лиже?

Най-вече ме разсмиваше физиономията на сестра ми. Сестра ми, която винаги беше толкова шик с нейните дрехи „Сен Лоран“ в стил винтидж, с нейните запазили се от класическия балет красиви движения, с нейното инталио^[3] и с нейните горещи вълни, които я обливат, щом се наложи да се яде на хартиена покривка... Нейният слисан вид и нейните големи като чинийки от севърска керамика очи — беше великолепно.

— Е?

— Уви, не. Аз също си дарявам езика^[4]...

(Еlegantна и смешна. Обожавам я.)

— Ами добре, нея не я викат. Ха! Ха! Ха!

Той вече се беше засилил... Завъртя се към мен и захвана с палците джобове на елека си:

— А ти? Онзи за типа, който увива хамстера си с изолирбанд, знаеш ли го?

— Не. Обаче нямам желание да ми го разкажеш, защото е много мръсен.

— А, така значи? Еми ти го знаеш тогава.

— Тъъ, виж, Жан Връхсенмишел, трябва да поговоря малко със сестра ми сега...

— Добре, добре, махам се. Хайде... Доскоро, дечица!

— Край? Тръгна ли си?

— Да, но Тото заема мястото му.

— Кой е Тото?

Ноно беше седнал срещу нас.

Наблюдаваше ни, чегъртайки много старателно вътрешността на джобовете на панталона си.

Добре.

Свършено новият му костюм трябва да го дразни на места...

Света Лола му се усмихна леко, за да се почувства удобно.

Нещо като: Куку, Ноно. Ние сме твоите нови приятели. Добре дошъл в нашите сърца...

— Вие още ли сте девствени? — попита той.

Наистина, превръща се във фикс-идея... (Не се учудвам!)

Сестра Усмивка не се смути:

— Та така, вие сте пазачът на замъка?

— Ти млъквай. На онази с големите цици говоря.

Аз го знаех. Да, аз го знаех. Че по-късно щяхме да се смеем на това. Че ще остареем някой ден и че тъй като не си бяхме правили гимнастиката на перинеума сериозно, ще се напикаваме, припомним си тази вечеринка. Обаче сега това изобщо не ме караше да се смея, защото... защото този Ноно, на него му течеше лигата от страната, където го нямаше фасата, и това, това беше наистина потискащо. Тази струйка слюнка, която не спираше да тече под луната...

За щастие Симон и Венсан дойдоха в този момент.

— Офейкваме ли?

— Добра идея.

— Настигам ви, отивам да си взема китарата.

Цялата любов, която изпитвам към теееееб...

Уап ду уа дуа дуа... Уап ду уа

Гласът на Ги Макру звънтеше из цялото село и ние танцувахме между колите.

Рааадостните ми виковеeee се дължат на теееб...

— Къде отиваме така?

Венсан заобиколи замъка и се заби в някакъв тъмен път.

— Да пийнем една последна чашка. Нещо като after^[5], ако предпочитате... Уморени ли сте, момичета?

— А Ноно? Той последва ли ни?

— Не бе... Забрави го... Е? Идвате ли?

Това беше цигански стан. Имаше двайсетина каравани една от друга по-дълги, големи бели камионетки, пране, пухени юргани, колела, хлапета, тави, гуми, параболични антени, телевизори, големи тенджери, кучета, кокошки и дори черно прасенце.

Лола беше ужасена:

— Минава полунощ, а хлапетата не са си легнали. Горките деца...

Венсан се засмя.

— Мислиш ли, че изглеждат нещастни?

Те се смееха, тичаха във всички посоки и се нахвърлиха върху Венсан. Сбиха се, за да му носят китарата, а малките момичета ни хванаха за ръка.

Моите гривни ги очароваха.

— Отиват в Сент Мари дьо ла Мер... Надявам се, ще са си тръгнали преди завръщането на дъртата, защото аз им казах да се настанят тук...

— Прилича на капитан Хедок в „Бижутата на Кастафиоре“ — изхили се Симон.

Един стар ром го прегърна.

— Е, сине, ето те!

Открил си е роднини, малкият ни бай Венсан... Нищо чудно, че важничи с нас.

После беше като в някакъв филм на Кустурица, преди да се помисли за голямата работа.

Старите пяха тъжни до смърт песни, от които да ти се обърнат вътрешностите, младите пляскаха с ръце, а жените танцуваха около огъня. Повечето бяха дебели и нескопосно облечени, но когато се движеха, всичко около тях се вълнуваше.

Хлапетата продължаваха да тичат навсякъде, а лелките гледаха телевизия, люлеейки кърмачетата. Почти всички имаха златни зъби и се усмихваха широко, за да ни ги покажат.

Венсан се чувстваше сред тях като бърбек в лой. Свиреше със затворени очи само малко по-съсредоточен от обичайното, за да издържи и да довърши работата докрай.

Ноктите на старците бяха като орлови и китарите им бяха малко издълбани на мястото, където ги драскаха.

Дрън, дрън, чук.

Дори и да не разбираш нищо, не беше трудно да отгатнеш думите...

О, мой роден край, къде си? О, моя любов, къде си?

О, мой приятелю, къде си? О, мой сине, къде си?

А продължението трябваше да значи горе-долу:

Аз изгубих родния си край, останаха ми само спомени.

Аз изгубих любовта си, останаха ми само страдания.

Аз изгубих приятеля си, пея за него.

Една старица ни поднасяше изветряла бира. Изпиехме ли я, идваше пак.

Очите на Лола блестяха, държеше две хлапета на коленете си и търкаше брадичка в косите им. Симон ме гледаше усмихнат.

С него двамата бяхме стигнали далеч от сутринта...

Ох, ето я пак засмяната лелка с топлата бира...

Направих знак на Венсан, за да разбере дали има нещо за пушене, но той ми даде да разбере, че шът, по-късно. Още един контраст, виж ти... У тези хора, които не пращат хлапетата си на училище, които може би оставят някой малък Моцарт да гние в този коптор и които много добре се оправят с нашите принципи за уседналост и работа, не се пуши трева.

Свети Меро-Бенц, няма такова нещо у нас.

— Вие, момичета, можете да спите в леглото на Изор...

— С хъркането, което се чува от старите тъмници? Не, благодаря.

— Ама това са си глупости!

— А онзи побъркания, който има ключове? И дума да не става. Ще спим с вас!

— Окей, окей, не се нервирай, Гаранс...

— Не се нервирам! Само дето просто съм още девствена, представи си!

Колкото и да бях уморена, все пак успях да ги разсмея. Бях доста горда със себе си.

Момчетата спаха у Жоли Кьор, а ние — у Ураган.

Събуди ни Симон, който беше ходил да вземе кроасани в селото.

— От „Пидул“ ли? — попитах го, прозявайки се.

— От „Пидун“.

Този ден Венсан не отвори решетките на железната ограда.

Затворено заради свличане на камъни, написа на парче картон.

Той ни показа параклиса. С Ноно бяха пренесли пианото от замъка пред олтара и всички небесни ангели само трябваше да суингират в такт.

Полагаше ни се кратък концерт.

Забавно беше да се окажем там в неделя сутрин. Седнали на молитвено столче. Послушни и съсредоточени, под светлината от витражите слушахме нова версия на „toque, toque, toque on heaven’s door...“^[6]

Лола желаше да разгледа замъка от горе до долу. Аз поисках Венсан да ни изиграе пак шоуто си. Изпопадахме от смях.

Той ни показва всичко: мястото, където живееше владетелката на замъка, нейните ластични корсети, пробития стол, капаните за нутрии, рецептите за пастет от нутрии, бутилката скоросмъртница и стария, съвършено омазнен от много опипване „Кой кой е“. И после зимника, избата, пристройките, седларницата, ловния павилион и старата караулна пътека.

Симон се удивляваше на изобретателността на архитектите и специалистите по укрепленията. Лола хербаризираше.

Аз седнах на една каменна пейка и наблюдавах и тримата.

Братята ми, облакътени над крепостните ровове... Симон сигурно съжаляваше за последното си чудо с дистанционно управление... Ах, само ако Сисъл Дабълю беше тук... Венсан трябва да четеше мислите му, защото уточни:

— Забрави за корабите си... Има огромни шарани там вътре... Те ще ти ги изкльопат тутакси...

— Наистина?

Замечтано мълчание, използвано за милване на лишея по парапетите...

— Напротив — прошепна накрая нашият капитан Ахав, — щеше да бъде много по-необичайно... Ще трябва да се върна с Лео... Да дадем възможност на големите рибоци да излапат играчките, които той никога не е имал право да докосне, това е най-хубавото, което би могло да ни се случи и на двамата...

Аз не чух продължението, но видях, че си удрят дланите, сякаш току-що бяха сключили добра сделка.

А моята Лола, на колене, рисуваше наред маргаритките и миризливите секирчета... Гърбът на сестра ми, голямата ѝ шапка, белите пеперуди, които рискуваха да се пробват там, косите ѝ, хванати с четка за рисуване, тила ѝ, ръцете ѝ, които един скорошен развод беше стопил, и долната част на тениската ѝ, която тя придърпваше, за да размазва цветовете — палитра от бял памук, която лека-полека запълваше с акварели...

Никога не съм съжалявала толкова много за фотоапарата си.

Ще го отдадем на умората, но се улових да потъвам в сантименталности. Усетих голям изблик на нежност към тези тримата и предчувствие, че в момента изживяваме последните отрязъци от детството си...

Вече почти трийсет години те разхубавяваха живота ми... Какво ще правя без тях? И кога ли животът ще ни раздели Най-накрая?

Защото това е така. Защото времето разделя онези, които се обичат, и нищо не трае вечно.

Онова, което изживявахме сега, а ние го осъзнавахме и четиримата, беше малка допълнителна порция. Отсрочка, скоба, момент на благодат. Няколко часа, откраднати от другите...

Колко време още ще имаме енергията да се изтръгваме така от ежедневието, за да прескачаме оградата и да излизаме без разрешение? Колко още отпуски ще ни даде животът? Колко подигравателни жестове? Колко дребни аванти? Кога ще се изгубим и как връзките ще се разхлабят?

Още колко години ще минат, преди да остареем?

Наясно съм, че всички го осъзнавахме. Познавам ни добре.

Срамежливостта ни пречеше да говорим за това, но точно в този момент на нашия път ние го знаехме.

Че в подножието на замъка в развалини изживяваме края на една епоха и часът на метаморфозата приближаваше. Че разбирателството,

нежността, малко грубата любов, трябваше да се разделим с тях. Трябваше да се откъснем от тях. Да разтворим дланта и да пораснем най-после.

Трябваше братята Далтон^[7] също да тръгнат всеки по своя път под залязващото слънце...

Каквато съм глупачка, сама бях успяла почти да се докарам до сълзи, когато съзрях нещо в края на пътя...

Ама какво беше това?

Изправих се и присвих очи.

Някакво животно, малка живинка мъчително се придвижваше в моята посока.

Ранено ли беше? Какво беше?

Лисица?

Лисица с флакона с урина, изпратена от Карин?

Заек?

Беше куче.

Невероятно.

Беше кучето, което бях видяла вчера от колата, онова, което се беше разтворило в задното стъкло...

Беше кучето, чийто поглед бях срещнала на стотина километра оттук.

Не. Не можеше да е то... Но да, все пак...

Ей, ама мен може да ме приемат в „30 милиона приятели“^[8], бе!

Клекнах и му протегнах ръка. То вече нямаше сила дори да размърда опашка. Направи още три крачки и се строполи в краката ми.

Останах неподвижна няколко секунди. Бях нервна.

Някакво куче беше дошло да умре в краката ми.

Но не, накрая то изстена едва, опитвайки се да си оближе едната лапа. Кървеше.

Лола дойде и попита:

— Ама откъде се взе това куче?

Вдигнах глава към нея и отговорих едва чуто:

— Аз халюцинирам.

Сега и четиримата го обсипвахме с внимание. Венсан отиде да му донесе вода, Лола му правеше закуска, а Симон открадна възглавничка от малкия жълт салон.

То пи като продънено и се свлече в прахта. Пренесохме го на сянка.

Побъркана работа.

Приготвихме неща за пикник и слязохме при реката.

Гърлото ми се свиваше, като си помислех, че кучето вероятно ще е пукнало, когато се върнем. Но какво да се прави... Беше си избрало красиво място... И супер оплаквачки...

Момчетата закрепиха бутилките сред камъните на брега на водата, докато ние разстилахме одеяло. Седнахме и Венсан каза:

— Виж ти, ето го пак...

Кучето отново се беше довякло до мен. То се сви на кълбо до бедрото ми и веднага заспа.

— Мисля, че то се опитва да те накара да разбереш нещо — отбеляза Симон.

Тримата се засмяха, подиграваха ми се:

— Хей, Гаранс, не се цупи, де! То те обича, това е. Хайде... Cheese^[9]... Няма нищо.

— Ама какво да правя с някакво псе?! Как ме виждате с куче в миниатюрната ми гарсонiera на шестия етаж?

— Нищо не можеш да направиш — каза Лола. — Спомни си хороскопа... Ти си доминирана от Венера в Лъв и трябва да се примириш. Това е голямата среща, за която трябваше да се подготвиш. Предупредих те все пак...

Кодошеха се още повече.

— Разглеждай го като знак от съдбата — подхвърли Симон. — Това куче пристига, за да те спаси...

— ... за да водиш по-здравословен начин на живот, по-уравновесен — пресили Лола.

— ... да ставаш сутринта да го водиш да пикае — добави Симон, — да си купиш анцуг и да излизаш на теферич всеки уикенд.

— За да имаш график, да се чувстваш по-отговорна — включи се Венсан.

Бях съкрушена.

— Не и анцуг, по дяволите...

Венсан, който отпушваше една бутилка, накрая подчерта:

— А и той е сладък...

Уви, бях съгласна. Проскубан, прояден, въшлив, крастав, мелез и дрипльо, но... сладък.

— С всичко, което направи, за да те намери, сърце няма да ти даде да го изоставиш, надявам се?

Наведох се да го разгледам. То смърдеше малко все пак...

— Ще го дадеш в Обществото за защита на животните ли?

— Ей... Защо аз? Намерихме го заедно, уведомявам ви!

— Гледай! — провикна се Лола. — То ти се усмихва!

Ега ти! Истина беше. То се беше обърнало и размахваше вяло опашка, вдигайки очи към мен.

Ох... Защо? Защо аз? И дали ще се побере в кошницата на колелото ми? А и портиерката, която толкова ме мразеше вече...

И какво ли пък яде?

И колко ли години живее?

Ами малката торбичка за събиране на лайната? Самоблокиращата се каишка, глупавите разговори с всички съседи, които се надигат след филма, за да изведат кучето си на разходка и по нужда, и дистрибуторите на торбички за кучешки изпражнения „Тутунет“?

Господи...

Домашното вино беше добре охладено. Ние гризкахме пръжки, отхапвахме от филиите със запържена кайма, дебели като пухена завивка, вкусвахме топли и сладки домати, сиви пирамиди от козе сирене и круши от овощната градина.

Беше ни хубаво. Водата клокочеше, вятърът шумеше в дърветата и птиците чикчирикаха. Слънцето играеше с реката, пропуквайки оттук, офейквайки оттам, торпилирайки облаците и обикаляйки по бреговете. Кучето ми мечтаеше за асфалта на Панама^[10], ръмжейки от щастие, а мухите ни досаждаха.

Бъбрехме за същите неща както и на десет години, на петнайсет или на дваайсет години, тоест за книгите, които сме прочели, за филмите, които сме гледали, за музиката, която сме слушали, и за сайтовете, които сме открили. За Галика, за всичките нови съкровища онлайн, за музикантите, които ни шашкаха, за билетите за влак, за концерт или за извинителните бележки, които мечтаехме да си подарим, за изложбите, които неминуемо щяхме да пропуснем, за нашите приятели, за приятелите на нашите приятели и за любовните

истории, които сме или не сме преживели. Често не сме, впрочем, и точно в това бяхме най-добрите. Да ги разказваме, искам да кажа. Изтегнати в тревата, нападани, мляскани от всякакви видове дребни животинки, ние се подигравахме със самите себе си, смеейки се неудържимо и изгаряйки на слънцето.

И после говорихме за нашите родители. Както винаги. За мама и за пап. За новия живот на всеки от тях. За техните любовни връзки и за нашето собствено бъдеще. Накратко, за онези няколко дреболии и за онези няколко човека, които запълваха живота ни.

Не беше кой знае какво, нито пък някакъв хайлайф и все пак... беше безкрайно.

Симон и Лола ни разказаха за техните деца. За тяхното развитие, за техните глупости и за изреченията, които би трябвало да запишат някъде, преди да забравят. Венсан дълго говори за своята музика, дали трябваше да продължава? Къде? Как? С кого? И какви надежди можеше да си разреши? И аз им съобщих за новия сънаемател, който, да, имаше документи този, за бачкането ми, за това колко ми е трудно да си се представя като добър съдия. Толкова години учене и толкова малко самоувереност накрая, смущаващо беше.

Дали не бях изпуснала някой ориентир? Или пък нещо се беше издънило? И някой ме чакаше някъде? Останалите трима ме насърчиха, сръчкаха ме малко и аз се престорих, че се съгласявам с тяхната доброжелателност.

Впрочем ние всички се сръчкахме и всички се престорихме, че се съгласяваме.

Защото животът все пак беше и малко блъфиране, нали?

Твърде късата покривка и липсващите жетони. Твърде слабите ръце, които винаги ни пречат да продължим... И четиримата наистина бяхме единомислени по въпроса — с нашите големи мечти и наемите, които трябва да се плащат на 5-и всеки месец.

Ето защо отворихме още една бутилка, да си вдъхнем увереност!

Венсан ни разсмя, като ни разказа за последните си любовни разочарования:

— Почакайте, ама поставете се на мое място! Момиче, което преследвам два месеца, което чакам шест часа пред факултета ѝ, което вода три пъти на ресторант, което изпращам двайсет пъти до

общезитието ѝ на майната си и което каня на опера за сто и десет пари мястото. По дяволите!

— И между вас така и не се случи нищо?

— Нищо. Nada^[11]. Нищичко. Двеста и двайсет евро! Вие представяте ли си всички дискове, които бих могъл да си позволя с това?

— Абе, някой пич, който прави подобни жалки сметки, аз я разбирам... — подигра се Лола.

— Ама ти... ти опита ли се да я целунеш? — попитах простодушно.

— Не. Не се осмелих. Точно това е тъпото...

Присмех като във великите дни.

— Знам. Нерешителен съм, глупаво е...

— Как се казва?

— Ева.

— Каква е по националност?

— Не знам. Каза ми, но не разбрах...

— Разбирам... И въъ... Ти чувстваш ли, че имаш възможност за атака все пак?

— Трудно е да се каже... Обаче тя ми показва снимки на майка си...

Прекалено, това беше прекалено.

Ние се търкаляхме в тревата, докато Дон Жуан правеше неуспешни рикошети във водата.

— О... — помолих настоятелно, — ще ми я дадеш ли тази?

Лола откъсна страница от скицника си и ми я подаде, вдигайки очи към небето.

Тя, тя беше съумяла да види голямото благородство на моето героично куче мишелов, отпуснато на слънцето. Единственият мъжкар, като си помисля, който някога е тичал след мен с такова постоянство...

Следващата рисунка беше много красив изглед на замъка.

— Откъм английската градина — уточни Венсан.

— Трябва да го изпратим на пап и да му напишем писъмце — предложи сестра Лола.

(Нашият пап нямаше мобилен телефон.) (Обърни внимание, той никога не беше имал също и стационарен телефон...)

Както всички останали и открай време — това беше добра идея, и както винаги и до живот — ние се подредихме зад снопчето бели пера на нашата по-голяма сестра.

Човек ще каже: като в дъното на автобус в края на детския лагер. Лист и химикалка преминаваха от ръка в ръка. Мисли, поздрав, нежна обич, глупости, сърчица и големи целувчици с тях.

Трудното беше — но не беше грешка на нашия пап, а на май 68-а, — че не знаехме точно къде да изпратим нашето писмо.

— Мисля, че е в корабостроителница в Брайтън...

— Изобщо не е така — пошегува се Венсан, — там е твърде студено! Защото наш'то татенце има ревматизъм сега! Той е във Валенция с Ричард Лодж.

— Сигурен ли си? — учудих се. — Последния път, когато се свързах с него, отиваше в Марсилия...

— Добре — отсече Лола. — Запазвам го в чантата си все пак и първият, който има някаква следа, прехвърля инфото.

Тишина.

Обаче Венсан изрони няколко акорда, за да не я чуем.

В някаква чанта...

Всички тези целувки, които още потулвахме. Всички тези сърца, затворени заедно с ключове и чекови книжки.

Под паветата — абсолютно нищо^[12]. За щастие аз си имах моето куче! То беше цялото в бълхи и съвестно си лижеше ташаците.

— Защо се усмихваш, Гаранс? — подхвърли Симон, за да прикрие меланхолията.

— Нищо. Просто съм прекалено голяма късметлийка...

Сестра ми си извади пак боите, момчетата се изкъпаха, а аз наблюдавах моя любим, който оживяваше постепенно, колкото повече парчета хляб, покрити с пръжки, му давах.

Плюеше хляба, тоя мърльо.

— Как ще го кръстиш?

— Не знам.

---

[1] За една цигара под лунна светлина — Б.пр. ↑

[2] Пофренчената английска дума за слънчеви очила — Б.пр. ↑

[3] Пръстен с гравирани камък. — Б.пр. ↑

[4] Игра на думи и старинен израз, означаващ, „отказвам се да търся отговора“. — Б.пр. ↑

[5] След (англ.) — Б.пр. ↑

[6] „Чук, чук, чук на райските врати“ — известна песен на Боб Дилън, изпълнявана в кавър версии от много музиканти. — Б.пр. ↑

[7] Основатели на американска банда в края на XIX в., станали герои на комикси и анимационни филми. — Б.пр. ↑

[8] Фондация за защита на животните във Франция. — Б.пр. ↑

[9] От английския израз „Say Cheese“, употребяван при снимане. — Б.пр. ↑

[10] Из песен на френския композитор и певец Рено. — Б.пр. ↑

[11] Нищо — (исп.). — Б.пр. ↑

[12] Намек за събитията през май 1968 г. — Б.пр. ↑

Лола даде сигнал за тръгване. Не искаше да закъснее заради предаването на децата и вече усещахме, че е нервна. Повече от нервна впрочем, неспокойна, крехка, засмяна съвършено накриво.

Венсан ми върна айпода, който ми беше откъснал от месеци:

— Вземи, откога ти я бях обещал тази компилация...

— О, благодаря! Сложи ли всичко, което обичам?

— Не. Не всичко, разбира се. Но ще видиш, добра е...

Разцелувахме се, пускайки си идиотски стрелички, за да приключим по-бързо, после отидохме да се затворим в колата. Симон премина през крепостните ровове, преди да намали. Наведох се през прозореца и изкрещях:

— Ей! Жоли Кьор!

— Какво?

— И аз имам подарък за теб!

— Какъв е?

— Ева.

— Какво Ева?

— Тя пристига вдругиден с автобуса от Тур.

Той притича към нас.

— А? Какви са тези глупости?...

— Не са глупости. Телефонирахме й одеде, докато ти се къпеше.

— Лъжкини... — Целият преbledня. — Как намерихте номера й първо?

— Разгледахме указателя на мобилния ти...

— Не е вярно.

— Прав си. Не е вярно. Но иди все пак на автобусната спирка, в случай че е.

Той почервеня целият.

— Ама какви й ги наговорихте?

— Че живееш в голям замък и си композирал за нея великолепно соло, и тя трябва да го чуе, защото ти ще й свириш в параклис, и това ще бъде супер романтично...

— Какво?

— Това е сърбохърватски.

— Не ви вярвам.

— Толкова по-зле за теб. Тогава Ноно ще се занимае с нея...

— Вярно ли е, Симон?

— Аз не знам нищо, но като познавам тези двете проклетници, всичко е възможно...

Той порозовя целият.

— Сериозно? Тя пристига вдругиден?

Симон беше потеглил отново.

— С автобуса в осемнайсет и четирийсет! — уточни Лола.

— Срещу „Пидул“ — изкрещях над рамото ѝ.

Когато той изчезна напълно от огледалото за обратно виждане, Симон каза:

— Гаранс?

— Какво?

— Пидун.

— А, да, извинете. Гледай, това е онзи маниак... Смачкай го!

Изчакахме да стигнем магистралата, за да чуем подаръка на Венсан.

Лола най-после се реши да попита Симон дали е щастлив.

— Ти заради Карин ли ме питаш?

— Отчасти...

— Знаете ли... Тя е много по-мила вкъщи... Но когато вие сте тук, е труднопоносима. Мисля, че ревнува... Убедена е, че аз ви обичам повече от нея, а и... и вие представлявате всичко онова, което тя не е. Вашата игрива страна я смущава. Страната ви а ла „Госпожиците от Рошфор“^[1]... Аз мисля, че тя е комплексирана. На нея ѝ се струва, че животът за вас е като голям училищен двор и вие продължавате да сте онези толкова популярни гимназистки, които са закачали едно време, защото е била отличничката на класа. Онези красиви, неразделни, майтапещи се и предизвикващи тайно възхищение момичета.

— Само ако тя знаеше... — каза Лола и се облегна на стъклото.

— Но тъкмо тя не го знае. Покрай вас се чувства напълно зарязана. Истина е, че понякога е труднопоносима, но за щастие аз я... Тя ми дава ускорение, бута ме напред, принуждава ме да се размърдам. Без нея щях да бъда още при своите графики и уравнения, това е сигурно. Без нея щях да бъда в някоя слугинска стая и да зубря квантовата механика!

Той млъкна.

— А и тя ми направи два красиви подаръка все пак...

Веднага след като минахме гишето за плащане на пътната такса, мушнах музиката в радиото на колата.

Хайде, момчето ми... Какво си ни стъкмил тук?

Доверчиви усмивки. Симон подръпна колана си, за да освободи място за музикантите, Лола свали облегалката си, а аз се възползвах от това, за да се настаня удобно на рамото ѝ.

Марвин Гей като конференс:

„Here my Dear... This album is dedicated to you...“^[2]. Вихрена версия на „Пата пата“ на Мириам Makeба, за да ни отпусне ставите, „Hungry Heart“ на Боса^[3], защото вече петнайсет години този човек ни „размърдва задника“^[4], и по-нататък в листата „The River“, за да се нахрани това изгладняло сърце. „Beat It“^[5] на покойния Бамби и волумето на макс, за да се провере между белите банди, „Friday I’m in Love“^[6] на „Кюър“ като — извинете, намалявам звука — поздрав към този хубав уикенд, „Common people“^[7], разказана от „Пълп“, от която научихме повече английски, отколкото от всичките ни учители, взети заедно.

Скъръбният Боби Лапоант „ти си по-красива от всякога... освен сърцето. Твоето сърце вече не е така горещо, както аз харесвах...“. Неговата майка на рибите^[8] и тази на Еди Мичъл „мамо, аз тъкмо станах на четиринайсет години... Обещавам ти, ще спечеля за теб много пари...“. Възхитителна версия на „I Will Survive“^[9] в изпълнение на „Музика нуда“ и друга, съвсем напукана — „My Funny Valentine“^[10] на шотландката Анджела Маккълъски. На същата „Don’t Explain“^[11], която може да разциври най-големия женкар от любовчиите... Кристоф с атлазената си жилетка „това беше долче вита“...

Цигулката на Йо-Йо Ма за Енио Мориконе и неговите йезуити^[12], Вулзи^[13], който се пречка на Гримо и Дилън, който повтаря до втръсване „I want you“^[14] на две почти девствени сестри. „Заза, ти вонещ, но аз те обичам все пак...“ а аз какво не бих дала да скоча на коленете на Тома Ферсен... а и на неговия куфар...^[15] „Да вървим накъдето ни води съдбата, Жермен, да вървим накъдето ни се иска...“ „Love me or leave me“^[16] — умолява Нина Симон, докато аз улавям моята Лола да си разтрива носа... Тц-тц... Венсан не обича да вижда сестра си тъжна и ѝ подхвърля свирките на Голдман, за да я ободри...

„Така постъпва любовта и нищо не може да се направи... Монтан за спомен от Полет и Башунг за спомен от Башунг...“ „С всеки изминал час пчеларят все повече гасне“^[17]...

„Младоженката“ на Паташу и „Затънтеното кръчме“ на престорения глупак^[18], Бьорк, която крещи, че всичко е твърде спокойно, „Nisi dominus“ на Вивалди, за да достави удоволствие на Камий, и песента на Нийл Ханън^[19], която Матилд^[20] толкова обичаше. Катлин Фериър^[21] за Малер, Глен Гулд за Бах и Ростропович за мира. Нежната песен на Анри Салвадор^[22], същата онази, която ни пееше нашата майка и която, смучейки палците си, ние слушахме, заспивайки.

Далида, „той тъкмо беше станал на осемнайсет години, той беше хуубав като дете...“ Оригиналната музика от „Не по устните“, филмът, който ми спаси живота в момент, когато повече не го исках. Кратка метео прогноза — дъжд над Нант — на Барбара^[23], Луис Мариано, който възпява по тиролски слънцето на Мексико, Пиънг Тридгил^[24] повтаря „Close to me“^[25] и аз си казвам, че точно за това става дума, скъпи мои... Елегантността на Коул Портър, възвисена от изтънчеността на Ела Фицджералд и Синди Лоупър^[26] за контраст. „Oh daddy! Момичетата те само wanna to have fun!“^[27] — крещя аз, разтърсвайки кучето си като помпон на мажоретка, докато всичките му бълхи танцуват макарена.

И още купища други... Купища мегаоктети на щастието.

Намигания, спомени, пропаднали блусове като спомен за провалени купони, „miousic wase maille feurst love“^[28] (for connoisseurs only)^[29], клезмер^[30], „Мотауи“^[31], френска кабаретна музика, григорианско песнопение, духовна музика или орган и изведнъж, докато колата зареждаше и бензоколонката обезумяваше, Фере и Арагон се зачудиха: „Така ли живеят хората?“^[32]

Колкото повече се нижеха заглавията, толкова по-трудно успявах да сдържам сълзите си. Добре, съгласна съм, повтарям го, бях уморена, но усещах топката, която нарастваше, която нарастваше в гърлото ми.

Всичко това беше прекалено много вълнение наведнъж. Моят Симон, моята Лола, моят Венсан, моят Ялусин върху коленете и всичката тази музика, която толкова отдавна ми помагаше да живея...

Трябваше да си избърша носа.

Устройството млъкна и си помислих, че ще се почувствам по-добре, обаче този гадняр Венсан започна да говори от колоните:

„Ето. Свърши, моя Франс. Ами добре, надявам се, че не съм забравил нищо... Чакай, не, едно последно за из път...“

Това беше римейкът на Джеф Бъркли върху „Алилуя“ на Ленард Коен.

При първите ноти на китарата си прехапах устните и се втренчих в плафониерата, за да преглътна сълзите си.

Симон размърда огледалото, за да ме сгащи в него.

— Как си? Тъжна ли си?

— Не — отговорих, пропуквайки се отвсякъде, — аз съм суп... супер щастлива.

Прекарахме края на пътуването, без да разменим и дума. Пренавивайки си филма и мислейки за утрешния ден.

Край на междучасието. Звънецът щеше да удари. В редица по двама.

Тишина, ако обичате.

Тишина, казах!

Оставихме Лола на Порт д'Орлеан и Симон ме изпрати до пред нас.

В момента, когато щеше да потегли, сложих ръка върху китката му:

— Чакай, само две минути...

Изтичах при господин Рашид.

— Дръж — казах и му подадох пакет ориз, — не забравяй поръчките все пак...

Той се усмихна.

Той задържа ръката си вдигната дълго време и когато изчезна зад ъгъла на улицата, се върнах при моя любим бакалин да купя гранули и кутия храна за кучета.

— Гаранс, придуприждавам те, ако кучето ти се изпикае ощи веднъж върху патладжаните ми, ще ти го оскуба!

[1] Филм на френския режисьор Жак Деми с Катрин Денъов и Франсоаз Дорлеак. — Б.пр. ↑

[2] „Ето, мила моя... Този албум е посветен на теб“ — интро към едноименния албум на М. Гей. — Б.Р. ↑

[3] „Гладно сърце“ песен от „The River“ („Реката“) — албум на Брус Спрингстийн, когото наричат Бос. — Б.р. ↑

[4] Из песента на Рей Чарлз „What I'd Say“. ↑

[5] „Чупката“ — песен от албума „Трилър“ на Майкъл Джексън. — Б.р. ↑

[6] „В петък аз съм влюбен“. — Б.р. ↑

[7] „Обикновените хора“. — Б.р. ↑

[8] Заглавие на негова песен. — Б.р. ↑

[9] „Ще живея“ — песен на Глория Гейнър, изпълнена от италианския дует. — Б.р. ↑

[10] „Моя сладка Валънтайн“. — Б.р. ↑

[11] „Не обяснявай“. — Б.р. ↑

[12] За филма „Мисията“ прочутият виолончелист свири на цигулка. — Б.р. ↑

[13] Лоран Вулзи — френски певец и композитор. — Б.р. ↑

[14] „Желая те“. — Б.р. ↑

[15] Френски певец и композитор и намек за известна негова песен — Б.р. ↑

[16] „Обичай ме или ме остави“. — Б.р. ↑

[17] Жан-Жак Голдман — френски певец и композитор с текст от негова песен. — Б.р. ↑

[18] Героиня от песента на Ив Монтан „На колело“ и френски певец, композитор и актьор с текст от негова песен. — Б.р. ↑

[19] Френска певица. — Б.р. ↑

[20] От ирландската формация „Дивайн Комеди“. — Б.р. ↑

[21] Камий е героиня от романа на Гавалда „Заедно“, както погоре Полет, а Матилд — от „Утешителната игра“. — Б.р. ↑

[22] Френски певец. — Б.р. ↑

[23] Британска оперна певица. — Б.р. ↑

[24] Съвременна американска джазова певица. — Б.р. ↑

[25] „Близо до мен“. — Б.р. ↑

[26] Американска поп певица, композитор и актриса. — Б.р. ↑

[27] О, татко! Момичетата искат само да се забавляват! — Б.р. ↑

[28] Разпято: „Музиката беше моята първа любов“ — песен на английския певец и композитор Джон Майлс. — Б.р. ↑

[29] Само за ценители. — Б.р. ↑

[30] Еврейска музика. — Б.р. ↑

[31] Култов лейбъл, лансирал известни американски изпълнители. — Б.р. ↑

[32] Песен на Лео Фере по стихове на Луи Арагон — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.